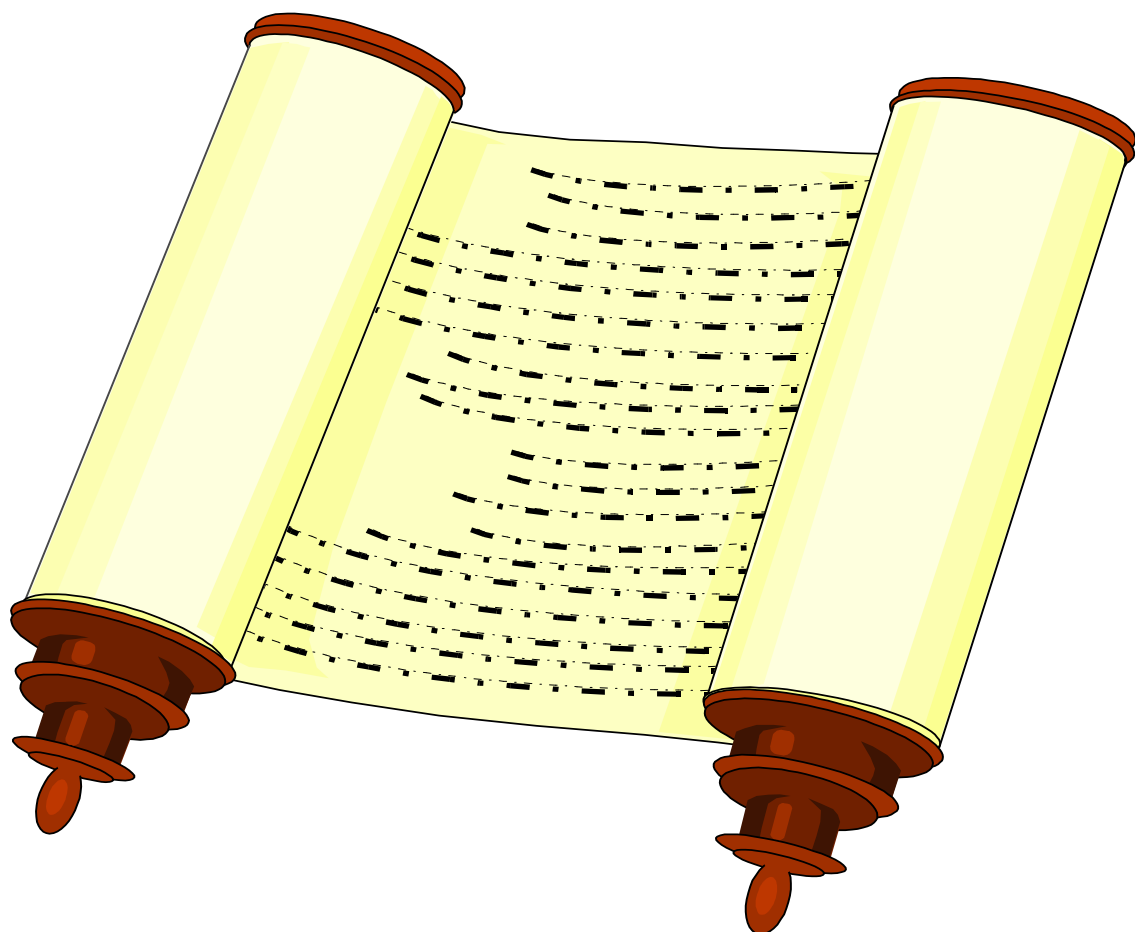

”בני ציון”

פרד”ס התורה

פשוט וברור

פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ: בְּהַר

כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת: 18:57

עַרְשׁוֹת ט' אִיר תַּשְׁע"ד (9.5.14)

צִיָּאת הַשַּׁבָּת: 20:09 ר"ת 20:51

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"עֲלִיתָ לְמָרוֹם, שְׁבִית שְׁבִי, לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם" (על פי "אֹרְחָה שֶׁל תּוֹרָה" לְהַרְחֵק פִּינְחָס פְּרִידְמָן)

עַל הַכְּתוּב בְּתֵהִילִים (סח' יט), "עֲלִיתָ לְמָרוֹם, שְׁבִית שְׁבִי, לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם", מוּבָא מֵאֲמַר נִפְלָא בְּגִמְרָא (מִסְכָּת שַׁבַּת פּח'): "בְּשַׁעָה שְׁעָלָה מִשָּׁה רַבְּנָו לְמָרוֹם, אָמְרוּ מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת לְפָנֵי הַקַּב"ה: רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָה לִּילוּד אִשָּׁה בִּינֵינוּ? אָמַר לָהֶם: לְקַבֵּל תּוֹרָה בָּא. אָמְרוּ לְפָנֵינוּ מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת: חֲמֵדָה שְׁגִיבוּנָה תַתְקַע"ד (=974) דוֹרוֹת לְפָנֵי בְּרִיָּאת הָעוֹלָם, אַתָּה מִבְּקֵשׁ לְתַנְּה לְבָשָׁר וְדָם? מָה אָנוֹשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וּבֶן אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ (=עַל מָה זָכָה הָאָדָם)... תַּנְּה הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם' (=הַשָּׂאֵר אֶת הוֹדְךָ, אֶת הוֹד הַתּוֹרָה, לָנוּ בְּשָׁמַיִם). אָמַר לוֹ הַקַּב"ה, לְמִשָּׁה: הַחֲזֹר לָהֶם תְּשׁוּבָה... אָמַר מִשָּׁה לְמִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת: לְמִצְרִים יִרְדְּתָם? לְפָרְעָה הַשְׁתַּעַבְדְּתָם? תּוֹרָה, לְמָה תִּהְיֶה לָכֶם? וְעוֹד מָה כְּתוּב בָּהּ – לֹא תִרְצַח, לֹא תִנְאַף, לֹא תִגְנֹב – וְכִי יִצַּר הָרַע יֵשׁ בְּכֶם, וְכִי קִנְיָה יֵשׁ בֵּינֵיכֶם? מִיָּד הוֹדוּ הַמִּלְּאֲכֵים בְּצַדִּיקַת מִשָּׁה, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נַעֲשֶׂה לוֹ לְאוֹהֵב, וּמָסַר לוֹ מִתְּנָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּתֵהִילִים: "עֲלִיתָ לְמָרוֹם, שְׁבִית שְׁבִי, לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם".

וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף כָּאֵן מָה שֶׁאֲמַר הַגֵּה"ק הַחִיד"א זצ"ל, בְּשֵׁם הָאֵר"י הַקְּדוֹשׁ זצ"ל, כִּי בְּפִסּוּק "עֲלִיתָ לְמָרוֹם, שְׁבִית שְׁבִי", נִרְמָז שְׁמוֹ שֶׁל הַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי. שָׁכַן, "שְׁבִי" הֵם רֵאשֵׁי תִיבוֹת שֶׁל שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי. וְצִרִיכִים אָנוּ לְהִבִּין, מָה הַקָּשָׁר בֵּין הַמְּלָה "שְׁבִי", שֶׁהִיא רוֹמֶז לְנִשְׁמַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, לְנִצְחוֹן שֶׁהִיא לְמִשָּׁה רַבְּנָו עַל הַמִּלְּאֲכֵים, כְּשַׁעָלָה לְמָרוֹם לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה?

הַמְּקוּבָּל הָאֱלֹקִי רַבִּי נִפְתָּלִי כְּהֵן צַדִּיק זִיע"א כּוֹתֵב בְּהַקְּדָמָה לְסִפְרוֹ "סְמִיכַת חֲכָמִים", כִּי כְּשַׁעָלָה מִשָּׁה רַבְּנָו לְמָרוֹם לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, לְקַחַת לְעוֹרְתוֹ אֶת נִשְׁמַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי (=רַשְׁב"י), כִּדִּי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה. וּכְפִי דְבָרָיו הַקְּדוּשִׁים: "הוּבָא בְּמִקְוֵי בָלִים שְׁמִשָּׁה בְּשַׁעַת עֲלִיתוֹ זָכָה לְנִשְׁמַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, וְהִרְמָזוּ הוּא "שְׁבִית שְׁבִי" – שְׁשָׁבָה וְהִשִּׁיג אֶת נִשְׁמַת שְׁבִי" – נוֹטְרִיקוֹן "שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי".

וְצִרִיף לְהִבִּין מִדּוּעַ מִשָּׁה רַבְּנָו, אֲדוֹן הַנְּבִיאִים, צִרִיף לְנִשְׁמַת רַשְׁב"י כְּשַׁעָלָה לְמָרוֹם לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה? וּמִבָּאָר הַ"סְמִיכַת חֲכָמִים", שְׁבַשְׁעָה שְׁעָלָה מִשָּׁה לְ"מָרוֹם", הַתְּעָלָה מִשָּׁה לְעֵלוֹת מַעְלָה מַעְלָה עַד לְהִיכָל נִשְׁגָּב בְּשֵׁם "מָרוֹם", שֶׁשֵּׁם הָיוּ טְמוּנִים לְוַחוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

וּמוֹסִיף הַ"סְמִיכַת חֲכָמִים", שֶׁהַלּוּחוֹת הָיוּ טְמוּנִים בְּהִיכָל מָרוֹם מִפְּנֵי מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת, שֶׁלֹּא הִיָּתָה לָהֶם רְשׁוּת לְהִיכָנֵס לְהִיכָל זֶה. וְעַל-כֵּן רָמַז הַכְּתוּב (אִיּוֹב כח', כ'): "וְהַחֲכָמָה מֵאֵין תְּבוּא... וְנַעֲלָמָה מֵעֵינֵי כָל חַי וּמַעוֹף הַשָּׁמַיִם נִסְתָּרָה", וְדָרְשׁוּ בְּמִדְרַשׁ (דב"ר ח', ב'), שֶׁהַכּוֹנֵה הִיא עַל מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת, הַנְּקָרָאִים "עוֹף הַשָּׁמַיִם", שֶׁנִּתְּאוּ לְתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהִיא נַעֲלָמָה וְנִסְתָּרָה מֵהֶם.

וְלָכֵן, כְּאֲשֶׁר הָיָה מִשָּׁה בְּדַרְכּוֹ לְהִיכָל "מָרוֹם", כִּדִּי לְקַחַת מִשָּׁם אֶת הַתּוֹרָה/הַלּוּחוֹת, פָּגְשׁוּ בּוֹ מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת. וְתַמְהוּ הֵמָּה עַל-כֵּן מְאֹד, וְשָׁאֲלוּ אֶת הַקַּב"ה "מָה לִּילוּד אִשָּׁה בִּינֵינוּ?". דְּהֵינּוּ, מֵאַחַר וְאֵין לָנוּ מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת רְשׁוּת לְהִיכָנֵס לְהִיכָל "מָרוֹם", אֵיךְ יִתְכַּן שִׁילוּד אִשָּׁה יָכוֹל לְהִיכָנֵס לָשֶׁם?

עַל-כֵּן הוֹכִיחַ לָהֶם מִשָּׁה כִּי גְדוּלִים יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִמִּלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת, כְּמִבּוּאָר בְּגִמְרָא (סְנֵהֲרִין צג'): "גְּדוּלִים צְדִיקִים יוֹתֵר מִמִּלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת".

וְצִרִיף לְהִבִּין עֲנִין זֶה. שָׁכַן, אֵיךְ צְדִיקִים קְרוּצִי חוֹמֵר יְכוּלִים לְהִיּוֹת גְּדוּלִים יוֹתֵר מִמִּלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת, שֶׁהֵם יְצוּרִים רוֹחֲנִיִּים נַעֲלָמִים?

וּבָאָר הַ"סְמִיכַת חֲכָמִים" וְאֲמַר, שֵׁישׁ בַּחוּז"ל שְׁנֵי פִירוּשִׁים עַל הַתּוֹאָר "אָדָם". רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, סוֹבֵר שֶׁהַתּוֹאָר "אָדָם" הוּא מְלִשׁוֹן "אֲדָמָה", שֶׁהָרִי מִשָּׁם הוּא נִבְרָא, כְּמוֹ שְׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ב', ז'): "וַיִּצַּר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֵר מִן הָאֲדָמָה".

לפי פירוש זה, מלאכי השרת שהם יצורים רוחניים, גדולים הם מבני אדם קרוצי החומר. אולם, רשב"י סובר שהתורה "אדם" הוא מלשון (ישעיה יד, יד) "אדמה לעליון". שכן, לכל אחד מישראל יש נשמה שהיא חלק אלוך ממעל, שהוא דומה לעליון (=להקב"ה), כמו שכתוב (שם): "ויפח (ה') באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה".

משום כך יכול האדם להדמות, כביכול, להקב"ה במידותיו, כמו ששנינו בגמרא (שבת קלג): "אבא שאול אומר, 'ואנוהו', הוי דומה לו, מה הוא - תנון ורחום, אף אתה היה - תנון ורחום". ולפי פירוש זה של רשב"י גדולים ישראל יותר ממלאכי השרת, שאין להם מעלה זו של ישראל.

והנה, הלכה היא - רבן שמעון בן גמליאל, שסובר שהאדם הוא מלשון **אדמה**, ולפי שיטתו מלאכי השרת גדולים מישראל, קרוצי החומר. על-כן, לכאורה, משה רבנו לא יכול לעלות להיכל "מרום", כדי לקבל משם את התורה. שהרי, אם למלאכי השרת אין רשות להיכנס לשם, כל שכן לבני אדם, שאין הם יכולים להיכנס לשם. לפי זה, אומר ה"סמיכת חכמים", מאחר ורצה הקב"ה שמושה יעלה ויכנס להיכל "מרום" כדי לקבל משם את הלוחות/התורה, התעבר משה רבנו בנשמת רשב"י, הסובר שהאדם הוא מלשון "אדמה לעליון", ולכן צדיקים גדולים ממלאכי השרת.

וכפי דבריו הקדושים: "מה עשה הקב"ה? התעבר בו (=במושה) נשמת רבי שמעון בן יוחאי, שנשמתו הוחצב (=נחצבה) מזה המקום לדרוש (ש) ישראל קרויים "אדם" (מלשון 'אדמה לעליון')... ואם כך היה יכול משה להתעלות על כל מלאכי מעלה (ולהיכנס להיכל מרום)".

וממשיך הוא בלשון קודשו: "וזהו פירוש הפסוק... 'עלית' - כלומר, עלית ונתעלית מכל מלאכי מעלה, והראיה - 'למרום' - שעלית לתדר ששמו 'מרום', מקום שאין רשות לשום מלאך לכנוס לשם רק הקב"ה לבדו, ומאיזה טעם זכית לזה...? 'שבית שב"י', דיקא לפי ששבית, ונתעברה בך (=במושה) נשמת רשב"י, שהוא ראשי תבות שב"י (שמעון בן יוחאי), ומהאי טעמא (=ומהטעם הזה) 'לקחת מתנות', שכל המלאכים נתנו לך (מתנות) כעיני עבדים אל יד אדוניהם. ואם תאמר, איזו שיכות יש לנשמת רשב"י בזה? לכן מסים 'לקחת מתנות באדם'... בשביל דרשת 'אדם' הוצרכת לנשמת רשב"י למדרש ישראל קרויים **אדם** (מלשון "אדמה לעליון")... "לעולם (=תמיד) ביום שיהיה פורים יהיה לייג בעמר"

מבואר בשלחן ערוך (או"ח סימן תכח ס"א): ש"לעולם (=תמיד) ביום שיהיה פורים יהיה לייג בעמר, וסימנך פליגי". כלומר, פלג הוא ראשי תיבות פורים לייג בעמר. וצריכים אנו להבין ענין זה. וכי מה הקשר בין פורים לבין לייג בעמר?

יש לומר, ש-לייג בעמר מגלה את סודות התורה, דרך רשב"י, כמו בפורים שנכנס יין יצא סוד כדי לגלות את סודות התורה ("יין" גמטריה "סוד").

וצריך לדעת, שכמו שביום פורים התקיים "ונהפוך הוא, אשר ישלטו היהודים המה בשנאיהם", דהיינו, שהגזירה הרעה נהפכה לגזירה טובה - כך ביום לייג בעומר הוא יום המתקת הדינים, להפוך כל דבר מר למתוק. ולכן האותיות שקודם אותיות לייג בעמר, הן אותיות "סלק כאב" - לומר לך שיום לייג בעומר מסוגל לסלק כאב ולהמתיק אותו.

ראוי להוסיף גם, שבספר "לקוטי לוי יצחק" מובא שבגאולת פורים היתה המתקה של ל"ג בעמר. הא כיצד? אסתר נכנסה לאחשורוש לאחר ל"ג ימים שלא נקראה אליו, כמו שאמרה אסתר למרדכי (אסתר ד, א): "ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום...". ולאחר מכן אמרה למרדכי: "וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצום בן ובכן אבוא אל המלך". כלומר, לאחר לייג ימים באה אסתר אל המלך כדי להפוך ולהמתיק את הגזירה על-ידי לייג ימים. (מענין, שאותיות "מגלה" הם אותיות לייג מ"ה (מ"ה גמטריה גאולה)

יהי רצון מלפני אב הרחמן, שבזכות רשב"י שפע שפע רב בכל העולמות (ראשי תיבות הרשב"י). שכן, הוא "המשביר" (אותיות מהרשב"י) ו"הוא השליט... המשביר (=המשפיע שפע טוב) לכל עם הארץ". "ומרבה צדקה, מרבה שלום"

תלמידיו של רבי ישעיה'לה מושקט מפראגה (בירת פולין) שאלו פעם את רבם: כתוב במשלי (י' ב'): "וצדקה תציל ממות". והלא שנותיו של האדם בעולם הזה קצובות מראש על-ידי הבורא. ומה תועיל לו כאן הצדקה? השיב רבי ישעיה'לה בנעם לשונו: הנותן צדקה לעניים למעלה מפוחו, יש לו פתחון-פה (=אפשרות) לטעון כלפי הבורא: מה אני, הענקתי דמים (=צדקה) יותר מהקצוב - אף אתה הענק לי שנים יותר מהקצוב... שבת שלום לכל בית ישראל!

פֶּרֶשֶׁת הַשָּׁבוּעַ: בְּהַר

פְּנִיֹת הַשַּׁבָּת: 18:57

עֲרֵשׁ ק' ט' אִיר תִּשְׁע"ד (9.5.14)

צִיָּאת הַשַּׁבָּת: 20:09 ר"ת 20:51

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעת הן לא נזרע..."

חז"ל אומרים, שכאשר נהנה איש ישראל ממעשה נסים, מנכין לו מזכויותיו, כפי שכתוב בגמרא (תענית כ): "ואם עושיין לו נס – מנכין לו מזכויותיו". ולכן כותב רש"י במסכת תענית: "אסור לאדם להנות ממעשה נסים". על-פי זה מפרש החיד"א, בספרו "נחל קדומים", את מה שאמרו ישראל על המן (שמות טו, טו): "ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא". "מן", אומר החיד"א, ראשי תיבות מעשה נסים. דהינו, כאשר ראו ישראל את המן היורד להם מן השמים מידי יום ביומו, אמרו: כיצד נפרנס עצמנו ממעשה נסים? והרי כל מי שנעשה לו נס "מנכין לו מזכויותיו"? ועל זה חששו ישראל, כשאמרו: "ויאמרו איש אל אחיו מן הוא". על-פי זה יובן גם מה שאמרו ישראל בפרשתנו, "מה נאכל בשנה השביעת". שכן, "מה נאכל", ראשי תיבות "מן". דהינו, ישראל חששו משנת השמיטה. שכן, איך נאכל ונתפרנס ממעשה נסים? והרי כאשר עושים נס לאדם "מנכין לו מזכויותיו"!

ועל-כך ענה להם הקב"ה: "וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית". דהינו, שתהיה ברכה בשנה הששית בדרך הטבע, באופן שלא יהיה בו נס, שאז לא ינכו לכם מזכויותיכם...

"ובשנה השביעת (שמיטה), שבת שבתון יהיה לארץ שבת לה' שדך לא תזרע וכרמך לא תזמר"

על מצות השמיטה בארץ ישראל (איסור עיבוד האדמה בשנה השביעית), כותב הגאון רבי צבי אלימלך שפירא בספרו "אגרא דכלה", ששנת השמיטה רומזת על התיקון לחטא עץ הדעת. שהרי, לפני שחטא אדם הראשון, לא היה צריך לעבוד את הארץ, והיא הצמיחה פרות ללא עמל (והרי זה בבחינת שמיטה). ורק לאחר שחטא האדם, התקללה האדמה, והצטרף האדם לעבודה, כדי שתוציא את תבואתה.

וכפי דבריו הקדושים של ה"אגרא דכלה" (דיבור השני): "והנה, ענין העבודה (של האדם) בשדה ובכרם, נמשך מחטא אדם (הראשון) וזוהמת הנחש, שאז נגזר מוץ ותבן (=פסולת) על החטה, (שזה) הכל מזוהמא (של הנחש). ונגזר (בראשית ג, יח): 'ארורה האדמה בעבורך בעצבון תאכלנה... וקוץ ודרדר תצמיח לך... (ו)בזעת אפיק תאכל לחם'. מה שאין פן קודם החטא, (שאו) היתה הארץ מוציאה פרותיה בלא עמל ובלא פסולת, וכמו שיהיה לעתיד, במהרה בימינו, שהארץ תוציא גלוסקאות (כמו שאמרו חז"ל (שבת ל): "עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות (=כפר לחם סלת)). והנה, לזה מרמזת מצות השמיטה, (שהיא כידוע) בלי עבודת שדה וכרם, (אלא) רק מנוחה לעבודת השם יתברך, והוא רמז להפסק זוהמת הנחש... וזה שסמך שמיטה להר סיני". (עד כאן דבריו הקדושים של ה"אגרא דכלה").

על-פי האמור, מוסיף ה"אגרא דכלה" לחדש את הטעם לשאלת חז"ל (רש"י): "מה ענין שמיטה אצל הר סיני?" דהינו, מדוע נסמכה מצות שמיטה להר סיני?

ומבאר ענין זה ה"אגרא דכלה", ואומר: הרי מבואר בגמרא, שכאשר קרבו ישראל לפני הר סיני, פסקה זוהמתם, כמובא בגמרא (שבת קמו): "ישראל שעמדו על הר סיני – פסקה זוהמתן (=זוהמת הנחש)". אולם, לאחר מכן, על-ידי חטא העגל, חזרה זוהמת למקומה. ומטעם זה סמך הכתוב את מצות שמיטה להר סיני – ללמדנו, כי כמו שבהר סיני פסקה זוהמת הנחש מישראל, כך מצות השמיטה רומזת לתקופה של העולם, לפני חטא עץ הדעת, כאשר לא שלטה זוהמת הנחש בעולם, שאז לא היה צריך לטרוח כלל בעבודת הארץ/האדמה.

מכאן, שמצות השמיטה רומזת על התיקון השלם בגאולה העתידה, שאז תתבטל כליל זוהמת הנחש מחטא עץ הדעת, ושוב לא יצטרכו ישראל לעמול בזיעת אפם לעבוד בשדות ובכרמים, אלא הקב"ה ישלח את ברכתו, והשדות יצמיחו מעצמם, כמו שיהיה לעתיד לבוא, כמבואר בגמרא (שבת ל): "אמר רבי חייא ברבי יוסף: עתידה

אַרְץ יִשְׂרָאֵל שְׂתוּצִיא גְלוּסְקָאוֹת (=כְּפָר לְחַם סֹלֶת) וְכִלֵּי מִילֶת (=בְּגָדִים מְצֻמָּר עֲדִין). דְּהִינּוּ, לֹא יִצְטָרְכוּ לְטַחֵן אֶת הַחֵיטִים לְקֶמַח כְּדֵי לַעֲשׂוֹת גְלוּסְקָאוֹת, אֲלֵא הָאָרֶץ תּוּצִיא גְלוּסְקָאוֹת מוֹכְנֹת וּמְזוּמְנֹת לְאֲכִילָה בְּלִי שׁוּם טוֹרַח. "לְבִי וּבִשְׂרִי יִרְנְנוּ אֶל אֵל חַי"

פַּעַם בָּא אָדָם אֶחָד אֶל הַצַּדִּיק רַבִּי מִשֶּׁה מְרֵאוֹזְאוֹדוֹב זִיעִ"א לְבָקֵשׁ יְשׁוּעָה. צָוָה אוֹתוֹ הַצַּדִּיק שְׂיִלְךָ בְּיוֹם ל"ג בְּעוֹמֵר אֶל הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ, וְשָׁם בּוֹדָאֵי יוֹשֻׁעַ. שָׁכַן, צָרִיךְ לְדַעַת שְׂאֵז יֵשׁ עַת רְצוֹן גְּדוֹל בְּשָׁמַיִם לְהַתְּפַלֵּל וּלְפַעוֹל יְשׁוּעוֹת.

וְאָמַר-עַל-זֶה הַצַּדִּיק שֶׁהִדְבָּר מְרוּמָז בְּפִסּוּק "לְבִי וּבִשְׂרִי יִרְנְנוּ אֶל אֵל חַי", דְּהִינּוּ "לְבִי" רֵאשִׁי תִיבוֹת **לב** יָמִים (שְׁעַד ל"ג בְּעוֹמֵר יֵשׁ ל"ב יָמִים), שְׁלֹאֲחַר שֶׁעָבְרוּ לֵב יָמִים, אִזּוּ ו"בִּשְׂרִי" רֵאשִׁי תִיבוֹת **רבי שמעון בר יוחאי**, שְׁצָרִיכִים לַעֲלוֹת לְרֵשֶׁב"י בְּמִירוֹן ב־ל"ג בְּעוֹמֵר. שָׁכַן, הַיּוֹם הַזֶּה מְסוּגָל לְתַפִּילָה, בְּכַתוּב "יִרְנְנוּ אֶל אֵל חַי" - וְאִין רִינָה אֲלֵא תַפִּילָה, שְׂאֵז "אֵל חַי" הוּא הַקַּב"ה מְקַבֵּל אֶת הַתְּפִילוֹת בְּזָכוֹת בְּרַי יוֹחֵאֵי. רֵאוּי לְהוֹסִיף שֶׁהִגִּיה"ח רַבִּי לִיב בְּרִים זצ"ל הָיָה אוֹמֵר, כִּי עֲנִין ל"ג בְּעוֹמֵר וְהַיְלּוּלָא בְּמִירוֹן מְרוּמָזִים בְּפִסּוּק בְּשִׁיר הַשִּׁירִים "שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ מִיִּסְדִּים עַל אֲדָנֵי פֹז מְרֵאֵהוּ כְּלַבְנוֹן בְּחוֹר כְּאֲרָזִים: "פֹּז" גַּמְטְרִיָּה "בֵּן יוֹחֵאֵי", "מְרֵאֵהוּ כְּלַבְנוֹן בְּחוֹר כְּאֲרָזִים" - סוֹפֵי תִיבוֹת מְרוּן.

"אַתֶּם קְרוּיִין 'אָדָם', וְאִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים קְרוּיִין 'אָדָם'"

הַמַּהֲרִים מְרוֹטְנְבוּרְגַּ הָיָה רַבִּים שֶׁל גְּדוּלֵי הָרֵאוּשׁוֹנִים. יוֹם אֶחָד נִתְּפַס הַמַּהֲרִים עַל-יְדֵי הַגּוֹיִים בְּעֵלִילַת שׂוֹא, כְּאֵילוֹ הוּא מְרַגֵּל נִפְשֵׁעַ, שְׂיוּזָם לְחַבֵּל בְּמַהֲלְכֵי הַמְּלוּכָה, וְהוֹשִׁיבוּהוּ בְּבֵית הַסּוֹהַר. שׁוֹבֵיו הִזְהִירוּ אֶת אַחֲיו הַיְהוּדִים לְבָל יַעֲזוּ לְהַתְּעַנֵּן בְּמַצְבוֹ, שָׁכַן, כָּל מִי שִׁישְׂאֵל לְשִׁלוּמוֹ יַחֲשֵׁב גַּם הוּא לְמַרְגֵּל. אַף-עַל-פִּי-כֵן הַצִּלְיָחוּ כְּמָה יְהוּדִים לְנַהֵל מְשָׂא וּמִתָּן סוּדֵי עִם הַשׁוֹבִים, וְהִלְלוּ נְאוֹתוֹ לְבִסּוּף לְשַׁחַרְר אֶת הָרַב תְּמוּרַת הוֹן עֵתְק. כְּאֲשֶׁר הִגִּיעָה לְאוֹזְנֵי הַמַּהֲרִים הַיְדִיעָה שֶׁעוֹמְדִים לְפָדוֹתוֹ תְּמוּרַת סְכוּם כֶּסֶף גְּדוֹל, שָׁלַח לְהוֹדִיעַ שְׂאֲסוֹר לַעֲשׂוֹת כֵּן. שְׁהָרִי, כָּלֵל הוּא שֶׁ"הַתּוֹרָה חֲסָה עַל מְמוֹנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְכִי מָה שֶׁנִּצְרָךְ לְהוֹצִיא לְדִין מְצוּנָה, וְדָאֵי שֶׁהוּא בְּכָלֵל הַמְצוּנָה שִׁישׁ לַעֲשׂוֹתָהּ, אֲבָל יִתְרָה מְכַד, יֵשׁ לְחוּס עַל מְמוֹן יִשְׂרָאֵל, וְשִׁנִּינוּ 'אִין פּוֹדִין אֶת הַשְּׁבוּיִים יִתֵּר עַל כְּדֵי דוּמִיָּהוּן מִפְּנֵי תַקוּן הָעוֹלָם".

שָׁלְחוּ לוֹ אוֹתָם חֲכָמִים: וְהָרִי כְּתָבוּ בְּעֵלֵי הַתּוֹסְפוֹת, שְׂאֵם הָיָה מוּפְלָג בְּחֲכָמָה, פּוֹדִים אוֹתוֹ אַף בְּיוֹתֵר מְכַדֵי דְמִיו, וּמִמִּילָא הָרִי זֶה בְּכָלֵל הַמְצוּנָה, וְאִין כְּאִין עֲנִין לְחוּס עַל מְמוֹן יִשְׂרָאֵל. הַשִּׁיב לָהֶם הַמַּהֲרִים, שְׂאֵף-עַל-פִּי-כֵן, אִינוּ חֲפֵץ שְׂיִטְלוּ מִמְמוֹן יִשְׂרָאֵל יִתֵּר עַל הַמְּדָה בְּעַבּוּרוֹ. לְבִסּוּף נִשְׂאָר הַמַּהֲרִים כְּלוּא עַד סוֹף יָמָיו, וְאֶת נִשְׁמַתּוֹ הִטְהוֹרָה הַשִּׁיב לְבוּרָאוֹ, בְּהִיוֹתוֹ בְּמַגְדַּל בּוֹדָד. וְהוֹסִיף הַחִיד"א, שְׁעַל-יְדֵי הַיִּיסוּרִים הַנוֹרָאִים שֶׁהָיוּ לוֹ עַד פְּטִירָתוֹ, זָכָה לְהַזְדַּכֵּד כָּל-כְּדָד, עַד שֶׁזָּכָה לְגִילוּיִים נִפְלָאִים מִן הַשָּׁמַיִם.

כְּאֲשֶׁר בְּקִשׁוּ הַיְהוּדִים לְקַבּוֹר אֶת רַבָּם הַגְּדוֹל, אֲסָרוּ זֹאת הַגּוֹיִים בְּאִיסוּר גְּמוּר, וְצִוּוּ לְהַשְׂאִירוֹ בְּמַגְדַּל. זְמַן רַב הָיָתָה גּוֹיֹתוֹ מוּטְלַת שָׁם לְלֹא קְבוּרָה, עַד שֶׁקָּם יְהוּדֵי עֲשִׂיר בְּעַל נְכָסִים, אֲשֶׁר שָׁם נִפְשׁוּ בְּכַפּוֹ וְהַשְׂתַּדֵּל מְאֹד בְּעֲנִין קְבוּרַת הַמַּהֲרִים. הוּא הַחֲלִיט שִׁישְׂא וְיִתֵּן עִם אוֹתָם בְּנֵי בְלִיעַל, שֶׁהַכֶּסֶף מְשַׁחַד אֶת לְבָבָם, וְנִפְצִיר בָּהֶם תְּמוּרַת סְכוּם כֶּסֶף הַגּוֹן בְּיוֹתֵר, כְּדֵי לְשַׁחַרְר אֶת גּוֹיֹתוֹ מִמְּסוּכָדָד שֶׁל רַבְּנֵי הַמַּהֲרִים. לְאַחַר מְשָׂא וּמִתָּן מִיָּגַע, נְאוֹתוֹ הַשׁוֹבִים לְהַרְשׁוֹת לְקוֹבְרוֹ תְּמוּרַת סְכוּם כֶּסֶף גְּדוֹל. הָלָה נִטַּל אֶת כָּל הַכֶּסֶף מֵהוֹנוֹ הָאִישִׁי, לְמִירוֹת שְׂמִדוּבְרָ הָיָה בְּסְכוּם גְּדוֹל בְּיוֹתֵר, וְאִף שֶׁחֲסוּ עַל מְמוֹנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הַחֲלִיט אוֹתוֹ יְהוּדֵי שְׂכַבּוּדוֹ שֶׁל הַמַּהֲרִים אִינוּ עוֹמֵד כְּנֶגֶד כָּל הוֹן שְׂבַעוֹלָם. כְּבוֹד גְּדוֹל עָשׂוּ לְאוֹתוֹ עֲשִׂיר, וְהַרְשׁוּ לוֹ לְטַפֵּל בְּעַצְמוֹ בְּהַבָּאת גּוֹפַת הַמַּהֲרִים לְקְבוּרַת עוֹלָמִים.

לְמַחֲרַת יוֹם הַקְּבוּרָה נִפְטָר הָעֲשִׂיר אֲשֶׁר כָּה הַתְּמַסָּר עֲבוּר קְבוּרַת הַמַּהֲרִים, וַיְהִי הַדְּבָר לְפִלָּא. כָּלֵם הַבִּיעוּ פְּלִיאָה, הִיאָדָד אוֹתוֹ יְהוּדֵי שְׂמַסָּר הוֹנוֹ וְנִפְשׁוּ לְקִיוֹם כְּבוֹד הַמַּהֲרִים קְבֵל מְכָה כָּה קָשָׁה. הִלְלוּ הַחֲלוֹ לְחֻשׁוֹב שְׂמָא הוֹצֵאת הַכֶּסֶף הַגְּדוֹל לֹא הָיָתָה לְטוֹבָה בְּעֵינֵי הַמַּהֲרִים. שָׁכַן, בְּעוֹדוֹ בְּחִיּוֹ תְּמִיד חָס עַל מְמוֹן יִשְׂרָאֵל, וְלֹא הִרְשָׁה שְׂיוּצִיאָו מְמוֹן רַב מְדֵי בְּעַבּוּרוֹ. אַדְּ בְּעַבּוּר יָמִים אֲחָדִים נִפְתְּרָה הַתְּעַלּוּמָה. הָעֲשִׂיר הוֹפִיעַ בְּחִלוֹם אֲצֵל אֶחָד מִיְדִידָיו, וְסַפֵּר לוֹ, שֶׁבְּלִילָה שְׂלֹאֲחַר קְבוּרַת הַמַּהֲרִים, בָּא אֵלָיו הַמַּהֲרִים בְּחִלוֹם, וְאָמַר לוֹ: "יִשְׂרָאֵל כְּחָד, שֶׁהַבָּאת אֶת גּוֹפֵי לְקְבוּרָה. כְּתַמוּרָה עַל-כֶּדָד בְּרַצוֹנֵי לִיתֵן לָךְ מִתְּנָה גְּדוּלָה וְחֻשׁוּבָה, וּבִגְדָד לְבַחֲרוֹר אַחַת מֵהַשְּׂתִיִּים: אוֹ שְׂתַנְתָּן לָךְ עֲשִׂירוֹת גְּדוּלָה שְׂתַעֲמוּד לָךְ וּלְזַרְעָךְ עַד עוֹלָם, אוֹ שְׂתַלְךָ לְעוֹלָמָךְ מִיָּד, וְאִזּוּ מִבְּטִיחָךְ אֲנִי מְקוּם בְּעוֹלָם הַבָּא".

הוֹסִיף הָעֲשִׂיר וְאָמַר: "בְּחַרְתִּי בְּאֲפִשְׁרוֹת הַשְּׁנָה, וּלְפִיכָד נִסְתַּלְקַתִּי לְבֵית עוֹלָמִי, מִיָּד לְמַחֲרַת הַיּוֹם בְּחַטָּף. וְכִשְׁנִשְׂאֵל לְמָה זָכָה שָׁם בְּעוֹלָם הַבָּא, הַשִּׁיב, כִּי נִמְצָא הוּא בְּמַחֲצִיתוֹ שֶׁל הַמַּהֲרִים בְּגוֹן עֲדוֹן... וְלֹא יִסַּף. אוֹתוֹ יְהוּדֵי, שְׂכַסְפוֹ הָיָה יָקָר לוֹ, וְאִף יָכוֹל הָיָה לְקַבֵּל עֲשִׂירוֹת לְכָל יָמָיו וַיְמִי זָרְעוּ עַד עוֹלָם, הָעֲדִיף אֶת הַשְּׁהִיָּה בְּמַחֲצִית רַבּוֹ הַמַּהֲרִים בְּחִיּוֹ הַנְּצָח, וְעֵלְיוֹ נֶאֱמַר "וּבְחַרְתָּ בְּחִיּוֹם!!!

שְׁבַת שְׁלוֹם לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל! לְשִׁמּוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגִּילְיוֹן!

פֶּרֶשֶׁת הַשָּׁבוּעַ: בְּהַר

כְּנִיסַת הַשָּׁבֶת: 18:57

עֲרַשׁ"ק ט' אִיר תִּשְׁע"ד (9.5.14)

צִיאַת הַשָּׁבֶת: 20:09 ר"ת 20:51

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין". (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פנינחס פרידמן)

על כוחו של רשב"י, כתוב בגמרא (סוכה מה'): "אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בר יוחאי: יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין". וכדי להבין את הכח העצום של רשב"י, "לפטר את כל העולם כלו מן הדין", הבה נתבונן במה שכתוב, בספר "שמועות טובות", בשם הרה"ק רבי ברוך ממעזביז זיע"א, שבעולם הזה, על-פי רוב, אין הלכה פרשב"י. כפי שהביא גם ה"פנסת הגדולה", בשם הפוסקים: בכל מקום שיש מחלוקת בין המקובלים עם בעלי הגמרא, אין הלכה כמו המקובלים. אולם, צריך לדעת, שבעולם העליון הלכה היא כבעלי הקבלה פרשב"י וחבריו.

וכן מובא גם בספר "ויקהל משה", למקובל רבי משה מפראג זצ"ל, שהיה מגורי האריו"ל: "לפי הרוב, אין הלכה פרשב"י בגמרא, לפי שאין העולם ראוי לכך בזמן הזה. אבל, לעתיד (לבוא) יהיה הלכה פרשב"י, ויכולין לגלות הדינים אלו בסוד רזי דאורייתא".

וצריך להבין ענין זה. שכן, מדוע אין הלכה כרבי שמעון בר יוחאי בעולם הזה, אלא רק בעולם העליון? נקדים תחילה להביא מה שבאר ה"בני יששכר" (איר מאמר ג', סימן ב'), שעיקר השמחה ביום 'לג' בעומר, שבו עלה רשב"י לשמי מרומים, הוא שביום זה צוה רשב"י לתלמידו, רבי אבא, לכתוב את כל סודות וגנוי הנסתרות שהתגלו לו, למען ישאיר ברכה מהאור הגנוי, לישראל עד ביאת המשיח.

וכפי שכתוב בזהר באדרא זוטא (האזינו רפז', מתורגם): "אמר רבי שמעון, הרי עתה שעת רצון היא. ואני רוצה להיפנס בלא בושה לעולם הבא, והרי הדברים הקדושים שלא גליתי עד עתה אני רוצה לגלות בפני השכינה, שלא יאמרו שפחסרון נסתלקתי מן העולם, ועד עכשיו טמונים היו בלבי... ופך סדרתי לכם: רבי אבא יכתוב, ורבי אלעזר בני יעמול, ושאר החברים ירחשו בלבם".

ולכן, ב-'לג' בעומר יום פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי (=רשב"י) יש שמחה והילולא גדולה. שכן, ביום זה נתן רשב"י רשות לתלמידו רבי אבא לכתוב את הסודות המבוארים בזהר הקדוש על הכתב, כדי שיאירו דברי הזהר הקדוש לישראל, עד בא גואל צדק.

ומכאן יש לומר, שיום 'לג' בעומר הוא בבחינת "מתן תורה" של תורת הנסתר לישראל. וכפי שרמז דוד המלך בתהילים (קיש', יח'): "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". "גל עיני" – ביום "גל" (=לג') בעומר, הנחיל רשב"י את נפלאות (=נסתרות) לדורות עולם.

וצריך לדעת, שיום זה (=לג' בעומר) הוא מסוגל ביותר שיגלה הקב"ה את עיני האדם לראות את נפלאות (=נסתרות) התורה הקדושה, כמו שכתוב "גל עיני" – גל, מלשון תגלה, שיום זה מסוגל לגלות את נפלאות (=נסתרות) התורה הקדושה.

לפי זה, מוסיף ה"בני יששכר" (שם, סימן ג'), ש"מנהג ישראל תורה הוא, להדליק נרות ומאורות ביום זה, לכבוד האור כי טוב, שמתחיל להתנוצץ ביום היקר, ל"ג בעומר, (שהוא) 'טוב' (=17) ימים קודם מתן תורה (=תג השבועות), ולכבוד נשמת (רשב"י) מאור התורה, בוצינא קדישא (=המאור הקדוש), אשר נתגלה ביום זה. וביום הזה עלה לשמי שמים, והוא יומא דהילולא דיליה (=שלו), לאורו נסע ונלך. לכבוד ספרו הקדוש, זהר, המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו, והוא מאיר לנו בגלותנו, עד כי יבוא משיח צדקנו".

וראוי להוסיף מה שאמר "רעיא מהימנא" (=נשמת משה רבנו) לרשב"י, שבזכות לימוד הזהר הקדוש, ינפו ישראל לצאת מן הגלות ברחמים רבים. וכפי לשון "רעיא מהימנא" (נשא קכד', מתורגם): "והמשפילים יבינו, מצד הבינה, שהוא עץ החיים, עליו נאמר וְהַמְשִׁפִּילִים יִזְהִירוּ כְּזֶהֱרָהֶם הַרְקִיעַ, באותו חיבור שלך שהוא ספר הזהר, מהזהר של (ה)אם העליונה (שממש נמשך אור) (ה)תשובה... ובגלל שעתידיים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא אותו ספר

זהר, יצאו בו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם 'ה' בדרך ינחננו ואין עמו אל נכר". (המאמר בהרחבה באתר "בני ציון")
"בראשית" ראשי תיבות: אור תורת רבי שמעון בן יוחאי

הגה"ק החיד"א זצ"ל אומר, בשם האר"י הקדוש זצ"ל, כי בפסוק "עלית למרום, שבית שבי", נרמז שמו של התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי. שכן, "שבי" הם ראשי תיבות של שמעון בן יוחאי. והנה, בשעה שעלה משה רבנו למרום, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה (מסכת שבת פח): רבנו של עולם, מה לילוד אשה בינינו? אמר להם: לקבל תורה בא. אמרו לפניו מלאכי השרת: חמדה שגנוזה תתקע"ד (=974) דורות לפני בריאת העולם, אתה מבקש ליתנה לבשר ודם? "מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו" (=על מה זכה האדם)... תנה הודף על השמים" (=השאר את הודף, את התורה, לנו בשמים). אמר לו הקב"ה, למשה: החזר להם תשובה... אמר משה למלאכי השרת: למצרים ירדתם? לפרעה השתעבדתם? תורה, למה תהיה לכם?... מיד הודו המלאכים בצדקת משה, וכל אחד ואחד נעשה לו לאוהב, ומסר לו מתנה, כמו שנאמר בתהילים: "עלית למרום, שבית שבי, לקחת מתנות באדם".

והנה, על המלה "בראשית" כתב ה"אגרא דכלה" (צירופי בראשית, אות נה): "בראשית", יצורף (=אותיות) את רשב"י. (וכן 'בראשית') ראשי תיבות 'אור תורת רבי שמעון בן יוחאי' – הוא אשר שלחו אלקים למחיה להאיר (את) עיני ישראל באור תורתו. וככה תבונן עוד בצירוף אחר: 'בראשית', יצורף (=אותיות) 'את ריב"ש' – ראשי תיבות 'אור תורת רבנו יצחק בן שלמה', הוא מרן האריז"ל, אשר האיר עיני הגולה בארץ הששי, בהתגלות דברי רבי שמעון בן יוחאי בסוד עולם התיקון. אשרי עין ראתה כל אלה. וגם כן בצירוף הלז (= "בראשית") יהיה ראשי תיבות 'אור תורת רבנו ישראל בעל שם' (=הבעש"ט), שהוא היה מקרוב, סמוך לדורותינו, ופתח לנו פתחים להבין דברי מרן האריז"ל על סוד העבודה".

על-פי דבריו הקדושים של ה"אגרא דכלה", יש לומר כי בפסוק "עלית למרום, שבית שבי" נרמזים, מלבד רשב"י (שבי – שמעון בן יוחאי), גם רבנו האריז"ל (שבי – יצחק בן שלמה), וכן גם הבעש"ט (שבי – ישראל בעל שם) הקדוש זיע"א, שגלו בעולם את תורת הסוד.

שכן על-ידי החוט המשולש הקדוש הזה (שגלו בישראל את תורת הסוד), זכו ישראל לקבל את התורה, ולבטל את טענת המלאכים – השאר את הודף (=התורה) בשמים.

והנה, ידוע מה שכתב ה"דגל מחנה אפרים" ("בשלח"), על הפסוק (שמות יד, ח): "ובני ישראל יצאים ביד רמה", ופרש אונקלוס: "ובני ישראל נפקין בריש גלי" (=ובני ישראל יוצאים לעיני-כל). וכתב הזהר הקדוש ("נשא כד"): "עתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא" (=עתידים ישראל לטעום מעץ החיים, הוא ספר הזהר, ועל-ידי כך יצאו מן הגלות). וזהו שפרש אונקלוס: "ובני ישראל נפקין בריש גלי". "בריש" – ראשי תיבות רבי שמעון בן יוחאי. "גלי" – כאשר יתגלה ספרו, ספר הזהר הקדוש, שאז יצאו בני ישראל מהגלות, במהרה בימינו, אמן. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן) "מנלן? – מתמר"

הרה"ק ה"בית אהרן" מקרלין זיע"א היה פעם בל"ג בעמר בברדיטשוב, ושם ערף את שלחנו הטחור לכבוד התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי. באותה סעודה השתתף גם הדין של העיר ברדיטשוב, רבי יוזל, שהיה חשוף שנים ארוכות בבנים ובבנות. באמצע ה"טיש" (=הסעודה), אמר ה"בית אהרן" לרבי יוזל: אמר נא ממרא (=מאמר) של רבי שמעון בן יוחאי. אמר לו רבי יוזל את אמרתו של רשב"י בגמרא, במסכת ברכות (מג'): "אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: נוח לו לאדם שיפיל עצמו לתוך כבשן האש, ואל ילבין פני חברו ברבים". כששמע זאת ה"בית אהרן", הוסיף ואמר לו את המשך הגמרא: "מנלן? (=מהיכן אנו לומדים זאת?) – מתמר" (שהעדיפה להישרף ולא להלבין את פני יהודה, חמיה, שממנו היתה מעוברת).

רבי יוזל לא הבין את כונת הרב, ולאחר הסעודה חזר לביתו. אולם, לאחר תשעה חודשים, כאשר נולדו לו תאומים, הבין רבי יוזל, שכשאמר לו ה"בית אהרן" – "מנא לן? מתמר" – הוא המשיך עליו ישועה ורחמים, ובזכות התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, נולדו לו תאומים, (כפי שנולדו לתמר).

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגליון!

פֶּרֶשׁת הַשָּׁבוּעַ: בְּהַר

כְּנִיסַת הַשָּׁבֶת: 18:57

עֲרַשׁ"ק ט' אִיר תִּשְׁע"ד (9.5.14)

צִיאַת הַשָּׁבֶת: 20:09 ר"ת 20:51

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי (=רשב"י) הֵעִיד עַל עֲצֻמוֹ (סוּפָה מֵה'): "יָכוֹל אֲנִי לִפְטֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין".

עַל הַפְּסוּק בַּתְּהִלִּים (לג', יח'): "הִנֵּה עֵין ה' אֵל יִרְאִיו, לְמִיִּחְלִים לְחַסְדּוֹ, לְהַצִּיל מַמּוֹת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בְּרָעֵב", מִבֵּיא ה' "אֲמַרִי נָעַם" (בְּרֵאשִׁית, דִּיבּוּר הָא') הַקְּדָמָה נִפְלְאָה בְּשֵׁם הַמַּגִּיד הַקְּדוֹשׁ מְקוּוֹנֵיץ זִיע"א, וְכֵן הוּא כּוֹתֵב: הִנֵּה, כְּתוּב בְּגִמְרָא (תַעֲנִית ח' מִתּוֹרָגִם): "בְּיָמָיו שֶׁל רַבִּי שְׁמוּאֵל בֶּר נַחֲמָנִי הָיָה רָעֵב וּמִיתָה. אָמְרוּ חֲכָמִים, מָה נַעֲשֶׂה? הָרִי אִי-אֶפְשָׁר לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עַל שְׁנֵי דְבָרִים. אֲלָא, אָמְרוּ הַחֲכָמִים: נִבְקַשׁ רַחֲמִים עַל הַמּוֹת, וְאֵת הָרָעֵב נִסְבּוֹל. אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמוּאֵל בֶּר נַחֲמָנִי: עֲדִיף שְׁנִבְקַשׁ רַחֲמִים עַל הָרָעֵב. שָׁכַן, כְּאֲשֶׁר הִקְב"ה נוֹתֵן שׁוֹבֵעַ – לְאֲנָשִׁים חַיִּים הוּא נוֹתֵן אֶת הַשׁוֹבֵעַ, כְּמוֹ שְׁכֵתוּב: "פּוֹתַח אֶת יָדָךְ וּמְשַׁבֵּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן". (הִנֵּה, כְּתוּב "מְשַׁבֵּיעַ לְכָל חַי"), וְעַל-יָדֵי כֶּךָ נִנְצַל מִן הָרָעֵב וּמִן הַמִּיתָה גַם יַחַד.

מִבּוֹאֵר מְכָאן, שֶׁהַצְדִּיקִים, הַמִּתְפַּלְלִים לָה', וּמְבַקְשִׁים עַל הָרָעֵב, הִנֵּה, עַל-יָדֵי כֶּךָ הֵם מְבַטְלִים גַּם אֶת גְּזֵרַת הַמּוֹת. וּבְאֵר עֲנִין זֶה הַמַּגִּיד הַקְּדוֹשׁ מְקוּוֹנֵיץ (עַל-פִּי דְבָרֵי הַבַּעַשׁ"ט הַקְּדוֹשׁ זִיע"א), וְאָמַר, שְׁכַל גְּזֵר-דִּין שִׁיּוּרְד מִן הַשָּׁמַיִם, יוֹרֵד עַל-יָדֵי אוֹתִיּוֹת. וְלָכֵן, כְּשֶׁנִּגְזְרָה בְּשָׁמַיִם, חָס וְחֲלִילָהּ, גְּזִירָה רָעָה עַל הָאָדָם, יָכוֹל הַצְדִּיק, עַל-יָדֵי תְּפִילָתוֹ, לְהַפּוֹךְ אֶת הַצְּרוּף שֶׁל אוֹתִיּוֹת הַגְּזִירָה, מִצְּרוּף רָע לְצִרוּף טוֹב. (דְּהֵינּוּ, אִם נִגְזַר חֲלִילָהּ בְּשָׁמַיִם עַל הָאָדָם נִגְע, הוֹפֵךְ הַצְדִּיק בְּכוּחוֹ אֶת אוֹתִיּוֹת הַ"נִּגְע" לְ"עֹנֵג", וְכֵן "פִּשְׁע" לְ"שִׁפְע", "צָרָה" לְ"רֵצָה" וכו').

וְלָכֵן, אוֹמֵר הַמַּגִּיד הַקְּדוֹשׁ, כְּאֲשֶׁר נִגְזְרָה, חָס וְחֲלִילָהּ, גְּזִירַת מִיתָה עַל הָאָדָם, יוֹרֵד גְּזֵר-הַדִּין מִהַשָּׁמַיִם עַל-יָדֵי שְׁלֹשׁ אוֹתִיּוֹת – "מוֹת". וְאוֹלָם, כְּאֲמוֹר, עַל-יָדֵי תְּפִילַת הַצְדִּיק (הַמִּתְפַּלֵּל עַל אָדָם זֶה), יָכוֹל הַצְדִּיק לְשַׁנּוֹת גְּזֵר-דִּין זֶה, וּלְהוֹפְכּוֹ לְגְזִירָה טוֹבָה.

דְּבַר זֶה נַעֲשֶׂה עַל-יָדֵי הַכַּח שְׁנוֹתֵן הַקְּב"ה לְצְדִיק, לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָאוֹת ע', וְלְהַכְנִיסָהּ בְּתוֹךְ הָאוֹתִיּוֹת "מוֹת" – וְעַל-יָדֵי כֶּךָ מִתְקַבֵּל הַצְּרוּף "מְעוֹת". וְאִז, לֹא רַק שְׁאוֹתוֹ אָדָם נִיֻּצַל מִעוֹנֵשׁ מוֹת, אֲלָא הוּא עוֹד זוֹכֵה לְמְעוֹת (=כֶּסֶף), כְּדֵי לְהַתְּפָרֵס בְּשִׁפְע. וְעַל-כֵּן רְמַז הַכְּתוּב: "הִנֵּה עֵין ה' אֵל יִרְאִיו... לְהַצִּיל מַמּוֹת נַפְשָׁם". הַקְּב"ה נוֹתֵן לִירְאִיו הַצְדִּיקִים אֶת הַכַּח לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָאוֹת "עֵין" – כְּדֵי "לְהַצִּיל מַמּוֹת נַפְשָׁם" – עַל-יָדֵי שִׁיכְנִיסוֹ אֶת הָאוֹת ע' בֵּין הָאוֹתִיּוֹת "מוֹת", וְכֵן יִתְקַבֵּל הַצְּרוּף מְעוֹת, וְעַל-יָדֵי זֶה, לֹא רַק שְׁמַצִּיל "מַמּוֹת נַפְשָׁם", אֲלָא גַם "וּלְחַיּוֹתָם בְּרָעֵב" – נִמְשָׁךְ לָהֶם שִׁפְע שֶׁל פְּרִנְסָה (מִהַצְּרוּף "מְעוֹת" שֶׁהִתְקַבֵּל).

אִם כֵּן, צְרִיכִים אֲנִי לְהַבִּין, מֵהֵיכֵן זוֹכִים הַצְדִּיקִים לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָאוֹת ע', כְּדֵי לְבַטֵּל אֶת גְּזֵר-הַדִּין מוֹת, וְלַעֲשׂוֹת מְזֵה צְרוּף מְעוֹת?

וַיֵּשׁ לוֹמֵר, שֶׁהִנֵּה, כְּתוּב בְּמִדְרָשׁ (בְּמִדְבַר רַבָּה יג', טז'): "...כִּשֵׁם שִׁיין, חֲשׁוֹנוֹ (=בְּגִמְטְרִיָה) שְׁבָעִים – כֶּךָ יֵשׁ שְׁבָעִים פָּנִים בְּתוֹרָה".

לְפִי זֶה יֵשׁ לוֹמֵר, שְׁכַאֲשֶׁר חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל מִתִּיגְעִים לְהַשִּׁיג שְׁבָעִים פָּנִים בְּתוֹרָה – הִנֵּה, מְזֵה נִמְשַׁכֵּת לָהֶם הָאוֹת ע', שֶׁמִּסְפְּרָהּ שְׁבָעִים, לְתוֹךְ הָאוֹתִיּוֹת "מוֹת", וּמִתְקַבֵּל הַצְּרוּף מְעוֹת. וְעַל-יָדֵי כֶּךָ, כְּאֲמוֹר, לֹא רַק מְבַטְלִים הֵם אֶת הַ"מוֹת", אֲלָא גַם מְשַׁפְּיעִים שִׁפְע פְּרִנְסָה עַל הָאָדָם.

וְהִנֵּה, כְּתוּב בְּתִקּוּנֵי הוֹהָר (הַקְּדָמָה א'): "תִּקּוּנֵי הוֹהָר דְּאִינוּן שְׁבָעִים אֲנַפִּין לְאוּרִיתָא, דְּפָרִישׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי הַמִּלַּת בְּרֵאשִׁית... (=בְּתִקּוּנֵי הוֹהָר יֵשׁ שְׁבָעִים פָּנִים/פְּרוּשִׁים, שֶׁפָּרַשׁ רַשְׁב"י עַל הַמִּלָּה בְּרֵאשִׁית).

וְכֵן כְּתוּב בְּתִקּוּנֵי הוֹהָר (הַקְּדָמָה יז'): "פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: ...סוּד ה' לִירְאִיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם, סו"ד אֶלֶין אִינוּן שְׁבָעִים אֲנַפִּין" (=סוּד בְּגִמְטְרִיָה 70, וְרוֹמְזוֹ לְשְׁבָעִים הַפָּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה).

וְכַתֵּב מֵהַר"א (בְּנוֹ שֶׁל הַגְּאוֹן מוֹלִלְנָא): "יְדוּעַ שְׁרַעֲיָא מִהִמְנָא (=מִשֶּׁה רַבְּנוֹ) הוּא שְׁלֵמַד עִם רַשְׁב"י, וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר (תְּהִלִּים ח', ו'): וְתַחֲסִרְהוּ מַעַט מֵאֲלֵהֶם'. (שְׁכַן, מִשֶּׁה רַבְּנוֹ, עֲלִיו הַשְּׁלוֹם, זָכָה לְ-מ"ט פָּנִים בְּתוֹרָה שֶׁבְּכַתְּבָהּ,

ורשב"י זכה ל-ע' אנפין רזי אורייתא(=לשבעים פנים/סודות התורה), וזהו מע"ט (מט' פנים זכה משה רבנו, ורשב"י זכה ל-ע' פנים)...".

הנה, מבואר מכל זה כי יש שבעים פנים לתורה, ושבעים פנים אלו הם תורת הסוד (הזוהר), שנתגלו לרשב"י מן השמים. ומעתה יתבאר היטב מה שאמר רבי שמעון בר יוחאי: "כול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין". שהרי, כאמור, רשב"י זכה לשבעים פנים בתורת הנסתר, בבחינת "סוד ה' ליראיו", בגמטריה ע'. ועל-ידי כך יש בכוחו להמשיך את האות ע' לתוך האותיות "מות", כדי לבטל את המיתה, ולהמשיך שפע פרנסה מהצירוף **מעות**.

וראוי להוסיף מה שכתוב בזהר הקדוש על בריאת המאורות (בראשית א, יד): "ויאמר אלהים יהי מאורות ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה". ובאר הזוהר (הקדמה יב): "מוחא אור, סטרא אחרא מות. אור בחיבור דאתון, מות בפרודא, וכך האי אור אסתלק מתמן, מתחברא באתון מות דפרודא" (=מח, שהוא הקדושה, הוא אור. וסטרא אחרא=הטומאה) היא הנקראת הקליפה, היא **מות**. אור הוא בחיבור האותיות, (ואילו אותיות) **מות** הם בפירוד. וכשהאור ההוא מסתלק משם, מתחברות אותיות **מות**, שהיו בפירוד).

ובאר ענין זה המהרח"ו שם (אות א'), ואמר, כי בצירוף "**מאורות**" יש אותיות **אור** ברצף, המפרידות את אותיות מות. וכאשר מסתלקות אותיות **אור**, מהצירוף **מאורות**, מתקרבות אותיות מות זו לזו. מכל זה נמצאנו למדים, שהתורה נקראת **אור** (משלי ו, כג): "כי נר מצוה ותורה אור". וכאשר איש ישראל עוסק בתורה, שנקראת **אור**, אז הצירוף **אור** נכנס בין אותיות **מות**, ונעשה מזה צירוף "**מאורות**", כי אור התורה מפריד ומבטל את **המות**. אבל, חלילה, כאשר ישראל אינם עוסקים בתורה, הנה, מסתלקות האותיות **אור** מהצירוף "**מאורות**", ואז מתחברות האותיות **מות**, כדי לשלוט על האדם, חלילה. וזהו שאומר רשב"י: "כול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין". שכן, בהיותו שר התורה, תורת הנסתר, הנקראת **אור** (אור גמטריה רז), הנה, לו נאה ולו יאה להכניס **אור** בתוך אותיות **מות**, ולעשות מזה צירוף "**מאורות**" – שאז מתבטלים כל הדינים, ונמשכים חיים, אורה ושמחה לכל ישראל. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

"ויסרתי אתכם אף אני" (כו' כח)

הגה"ג הרב לוי יצחק מברדיצ'ב היה אומר: אב המיסר את בנו, גם לו עצמו כואב על-כך. וכל מכה שנותן לבנו, חש כאילו הוא עצמו מקבל אותה. לכן אומר הקדוש ברוך הוא כביכול לישראל אהוביו: "ויסרתי אתכם אף אני" – "אף(=גם) אני" כביכול מתיסר אתכם.

כפי שאומרים חז"ל בגמרא (חגיגה טו'): "בזמן שאדם מצטער (ופרש רש"י: כאשר צרות ויסורים באים עליו בגלל עונותיו), שכונה, מה לשון אומרת? – קלני מראשי, קלני מזרועי(=ראשי כבד עלי, וזרועי כבדה עלי), (ו)אם כך הקדוש-ברוך-הוא מצטער על דמן של רשעים, קל וחמר על דמן של צדיקים שנשפך".

"ואכלתם בשר בניכם ובשר בנותיכם תאכלו" (כו' כט)

מסופר על אדם אחד, שבקר פעם אצל אדמו"ר מפורסם, ושאל אותו בקשר לדברי הזוהר, שכתוב שלעתיד לבוא יתהפכו כל התוכחות והקללות שבפרשת "בחקתי" לברכות. כיצד יתכן – שאל האיש – שקללה של "ואכלתם בשר בניכם ובשר בנותיכם תאכלו" תתהפך לברכה? והרי אין לה קללה גדולה מזו?

שאל אותו האדמו"ר: יש לה בניים? השיב האיש בשפה רפה ובכבד-ראש: אמנם יש לי בניים, אבל לצערי הם אינם שומרי תורה ומצוות, ואפילו כשרות אינם שומרים, ולכן נמנע אני מלאכל בבייתם. זוהי פונת הזוהר הקדוש – ענה לו הרב – לעתיד לבוא, בניך יחזרו בתשובה, ותהיה רשאי לאכל בביתיהם בשר ושאר מיני מאכלים שיגישו לפניך, וזהו שכתוב: "ואכלתם בשר בניכם ובשר בנותיכם תאכלו"...

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!

פֶּרֶשֶׁת הַשָּׁבוּעַ: בְּהַר

כְּנִיסַת הַשָּׁבֶת: 18:57

עֲרַשׁ'ק ט' אִיר תִּשְׁע"ד (9.5.14)

צִיאַת הַשָּׁבֶת: 20:09 ר"ת 20:51

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"אמר להם: צאו וראו איזוהי דרך ישראל שידבק בה האדם... רבי אלעזר אומר: לב טוב". (פרקי אבות ב' ט')

אָמְרוּ חו"ל (וילקוט שמעוני קהלת): "יב' אֶלֶף זוגות (=עשרים וארבעה אֶלֶף) תְּלַמִּידִים הָיוּ לוֹ, לְרַבִּי עֲקִיבָא, מִגְּבַת וְעַד אֲנִטְיָפָרְס (שְׁמוֹת שֶׁל מְקוֹמוֹת), וְכֹלֶם מֵתוּ בְּפָרֶק אֶחָד (=בְּתַקּוּפָה אַחַת), מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִהְגּוּ כְּבוֹד זֶה בְּזֶה, וְהָיָה הָעוֹלָם שָׁמֵם."

שׂוֹאֲלִים עַל כֶּף חו"ל: מְדוּעַ נִעְנְשׁוּ וּמָתוּ תְּלַמִּידָיו שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא בְּעֵנֶשׁ כָּל-כֶּף קָשָׁה רַק מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִהְגּוּ כְּבוֹד זֶה בְּזֶה? וְלָמָּה נִעְנְשׁוּ דוֹקָא בִּימֵי סְפִירַת הָעֶמֶר, בֵּין פֶּסַח לְעֶצְרַת?

אוֹמֵר עַל-כֶּף רַבִּי צְבִי אֱלִימֶלֶךְ מִבְּלֵאוֹב: עֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף תְּלַמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שָׁמְתוּ – חֲטָאִים הָיָה שָׁפֵל אֶחָד הַחֲזִיק אֶת הַתּוֹרָה, שֶׁלֹּמֶד מִרַבִּי עֲקִיבָא, בְּסוּגְיָה וּבִהְלָכָה – לְעֶצְמוֹ, וְלֹא רָצוּ הֵם לְשַׁתֵּף וּלְמַסּוֹר אֶת תּוֹרָתָם זֶה לְזֶה. וְעַל זֶה אוֹמֵר רַבִּי צְבִי אֱלִימֶלֶךְ: אֵין לָךְ חֲרָבָן גְּדוֹל מִזֶּה בְּעוֹלָם, שֶׁהָרִי עֵינֵי הַחֲזִיק וְהִקְיוֹם שֶׁל הַתּוֹרָה שָׁבַעל-פֶּה הוּא עַל-יְדֵי חֲכָמֵי הַתּוֹרָה, שֶׁמָּסְרוּ אֶת הַשְּׁגָתָם וְיַדִּיעוּתֵיהֶם מְדוֹר לְדוֹר, מִרַב לְתַלְמִיד, וְעַל-יְדֵי פִלְפּוּל הַתְּלַמִּידִים בְּתוֹרָה זֶה עִם זֶה נִתְבָּרְרוּ כָּל הַהֲלָכוֹת, וְהִתְקַיְמָה הַתּוֹרָה.

וּמִמְשִׁיב וְאוֹמֵר רַבִּי צְבִי אֱלִימֶלֶךְ: בֵּינּוֹן שְׁעֵשָׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף תְּלַמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, לֹא מָסְרוּ הָאֶחָד לְשֵׁנִי אֶת מָה שֶׁהִשְׁגִּיגוּ בְּתוֹרָה, הֵם גָּרְמוּ לְכַמְעַט בִּיטוּל הַתּוֹרָה שְׁבַעל-פֶּה, שֶׁעֵינֵי קִיּוּמָהּ הוּא כְּאִמּוֹר בְּמִסְרָהּ מְדוֹר לְדוֹר. וְלָכֵן, עַל שֶׁגְּרָמוּ שְׁכַמְעַט בְּטִלָּה וּמְתָה, חֶס וְשָׁלוֹם, הַתּוֹרָה שְׁבַעל-פֶּה, נִעְנְשׁוּ מִיָּדָה כְּנֶגֶד מִיָּדָה – בְּכֶף שָׁמְתוּ כָּלֶם. (וְזֶהוּ שְׁפָתוֹב בְּגִמְרָא (בבלי עירובין נד', א), עַל הַפְּסוּק (משלי ד', כב'): "כִּי חַיִּים הֵם לְמַצְאֵיהֶם, וְלִכְל בְּשָׂרוֹ מִרְפָּא' – אֵל תִּקְרִי לְמַצְאֵיהֶם', אֵלֹא – לְמוֹצֵיאֵיהֶם בְּפֶה". שְׁחַיִּים... (מְעַנְיָקִים מִשְׁמַיִם) לְמִי שֶׁמוֹצֵיא מִפִּי וּמִלְמַד לְאַחֵרִים. וְהֵם (=תְּלַמִּידָיו שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא) שְׁעָשׂוּ לְהִיפֵךְ – לְפִיכֶךָ נִעְנְשׁוּ מִיָּדָה כְּנֶגֶד מִיָּדָה וּמְתוּ).

עַל-כֶּף אוֹמֵר ה"בְּנֵי יִשְׁשָׁכָר", שֶׁהִטְעַם לְכֶף שְׁנַתָּן לָנוּ הַקַּב"ה אֶת מֵט' (=49) יְמֵי הַסְּפִירָה בֵּין פֶּסַח לְעֶצְרַת, הוּא בֵּינּוֹן שְׁמֵט' (=49) הוּא כְּמִנְיָן "לֵב טוֹב" (=49). וְרָמַז לָנוּ הַקַּב"ה בְּכֶף, שֶׁהַעֲבוּדָה שֶׁלָּנוּ בְּיָמֵים אֵלוֹ הִיא לְזִכָּר אֶת הַמִּידוֹת שֶׁלָּנוּ, כְּדֵי שְׁנַהֲיֶה בְּבַחֲנֵינָת "לֵב טוֹב", שֶׁהָרִי הֵלֵב הוּא שָׂרֵשׁ כָּל הַמִּידוֹת.

וְכִמּוֹ שְׁכַתּוֹב בְּפָרְקֵי אָבוֹת (ב', ט'): "חֲמִשָּׁה תְּלַמִּידִים הָיוּ לוֹ, לְרַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי... אָמַר לָהֶם: צֹאוּ וּרְאוּ אִיזוּהִי דְרָךְ יִשְׂרָאֵל (=מָהִי הַמִּידָה הַטּוֹבָה בְּיוֹתֵר) שִׁדְבַק בַּהּ הָאָדָם... רַבִּי אֱלִעֶזֶר אוֹמֵר: לֵב טוֹב. אָמַר לָהֶם (רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי): רוֹאֵה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֱלִעֶזֶר בֶּן עֶרְךָ מְדַבְּרִיכֶם...". וּפִרְשׁ רַבְּנּוּ עוֹבְדֵיהָ בְּרִטְוִנְרָא: "לְפִי שֶׁהֵלֵב הוּא הַמְּנִיעַ לְכָל שָׂאֵר הַפּוֹחוֹת, וְהוּא הַמְּקוֹר שֶׁמִּמֶּנּוּ נּוֹבְעוֹת כָּל הַפְּעוּלוֹת (=הַמִּידוֹת)".

וְעַל-כֶּף אוֹמֵר הַמַּגִּיד הַקְּדוֹשׁ מִקּוּזְנִיץ, שֶׁלְכֶךָ הַתְּפִלָּה רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי, כְּשֶׁאָמַר: "אִם לְמַדַּת תּוֹרָה הִרְבֵּה – אֵל תַּחֲזִיק טוֹבָה לְעֶצְמֶךָ – כִּי לְכֶךָ נּוֹצְרַת". וְהַפּוֹנָה הִיא, שְׁאֵם לְמַדַּת תּוֹרָה – אֵל תַּחֲזִיק אֶת הַטּוֹבָה/הַתּוֹרָה הַזֹּאת שֶׁלְמַדַּת לְעֶצְמֶךָ (כְּמוֹ תְּלַמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא שֶׁנִּעְנְשׁוּ וּמְתוּ עַל-כֶּף), אֵלֹא תֵיב אֶתָּה לְלַמְדָּה לְאַחֵרִים, "כִּי לְכֶךָ נּוֹצְרַת" – שְׂכֵן, הָאָדָם נִבְרָא רַק כְּדֵי לְלַמַּד מִתּוֹרָתוֹ לְאַחֵרִים, וְדָבָר זֶה רְמוּז בְּפְסוּק (איוב ה', ז'): "אָדָם לְעַמֵּל יוֹלֵד". "לְעַמֵּל" רָאשֵׁי תִיבוֹת: לְלַמּוֹד עַל מְנַת לְלַמַּד.

וְלָכֵן, כְּדֵי לְחַנֵּךְ וּלְחַזֵּק אֶת הָעֵנִיָּן הַזֶּה אֲצִל תְּלַמִּידָיו, שֶׁלַּח אוֹתָם רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי לְבָרַר אִיזוּהִי הַדְּרָךְ הַיִּשְׂרָאֵלִי שִׁדְבַק בַּהּ הָאָדָם, וְקִבַּל אֶת דְּבָרֵי אֱלִעֶזֶר בֶּן עֶרְךָ, שֶׁעֵינֵי הַמִּידוֹת הוּא שִׁיחֵיהָ לְאָדָם לֵב טוֹב, כִּי לֵב טוֹב כּוֹלֵל בְּתוֹכּוֹ אֶת כָּל הַמִּידוֹת הָאֲחֵרוֹת שֶׁאִמְרוּ יֵתֵר תְּלַמִּידָיו: עֵין טוֹבָה, חֲבֵר טוֹב, שְׂכֵן טוֹב, וכו'. וּבְכֶךָ רָצָה רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי לְלַמַּד אֶת תְּלַמִּידָיו שִׁיחֵיהָ לָהֶם לֵב טוֹב – שֶׁלֹּא יַחֲזִיקוּ אֶת הַתּוֹרָה שֶׁלְמָדוֹ לְעֶצְמָם, אֵלֹא יְלַמְדוּהָ לְאַחֵרִים. וְלָכֵן תִּקְנּוּ לָנוּ חו"ל לְלַמּוֹד פְּרָקֵי אָבוֹת, דוֹקָא בְּיָמֵים אֵלוֹ, בֵּינּוֹן שֶׁהֵם תּוֹרַת הַמִּידוֹת. וּמִפְּיָן שֶׁשָּׂרֵשׁ כָּל הַמִּידוֹת הוּא לֵב טוֹב, לָכֵן נָתַן לָנוּ הַקַּב"ה דוֹקָא מֵט' (=49) יְמֵי סְפִירָה, כְּמִסְפֵּר "לֵב טוֹב" (=49), כְּדֵי שְׁנַשְׁכִּיל מִזֶּה שֶׁעֵינֵי עֲבוֹדַת הָאָדָם בְּיָמֵים אֵלוֹ הִיא לְזִכָּר אֶת הַמִּידוֹת כְּדֵי שִׁיחֵיהָ לָנוּ לֵב טוֹב.

ומדוע נתן לנו הקב"ה עבודה זו – לזכור את המידות ולהגיע ללב טוב – דוקא בימי הספירה?
אלא, שרצה הקב"ה לתת את התורה לישראל בחג השבועות, וידוע שעיקר התורה הוא התורה שבעל-פה שנמסרה מדור לדור, וכמו שאמרו חז"ל (גיטין ס'): "לא פרת הקב"ה ברית עם ישראל, אלא בשביל דברים שבעל-פה". לכן הקדים הקב"ה לישראל לפני מתן תורה את מט' (=49) ימי הספירה, שהם במספר "לב טוב", כדי שבימים אלו יזכרו ישראל את לבם לטובה ולהיטיב עם אחרים, ועל-ידי כך יזכו לקבל את התורה, באין חשש שיחזיקו את התורה לעצמם, כמו כד' אלף תלמידי רבי עקיבא – אלא ילמדוה לאחרים ויזכו לחיים.
ויש להוסיף מה שאומר ה"בני יששכר", שכבר בהתחלת התורה, בספר בראשית, רמז לנו ה' יתברך ששרש כל המידות הוא "לב טוב" – שכן, מתחילת התורה ועד המלה "טוב" יש לב' תיבות, הנה: "אבראשית נברא גאלהים דאת השמים ואת הארץ. והארץ טהיתה יתהו יאובהו יבוחשך יגעל ידפני טותהום טורוח יאלהים יהמרחפת יטעל כפני כאהמים. כבניאמר כגאלהים כדיהי כהאור כויהי כואור. כחירא כטאלהים לאת לאהאור לכפי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החושך". וזאת, כאמור, לרמוז לנו ששרש כל התורה כלה הוא לב טוב... (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

רפאני ה' וארפא, הושיעני ואושעה, כי תהלתי אתה" (ירמיהו יז, יד) (מתוך ההפטרטה)

כאשר ישב הרב חניקיס שליט"א שבעה על אמו, בא לנחמו הרב רן שליט"א (משמש כראש פולל בבית שמש), וכך ספר לו: "לילה אחד, בשעה שתים לפנות בקר, התקשר אלי אחד האברכים של הכולל, כשהוא פלו נסער ובוכה ללא הפוגה. 'מה קרה?' – שאלתי אותו. תוך כדי התפחות, ענה לי האברך, שבנו הקטן לא חש בטוב, וכשלקחו אותו לבדיקות בבית החולים הדסה, גלו בבדיקות, שיש גידול מסוכן בראשו, והרופאים סבורים שהמצב נואש. נו, ובמה אני יכול לעזור?' – שאלתי אותו.

'ברצוני לנסוע עמך לרב חיים קניבסקי' – אמר לי האברך. 'טוב בסדר' – אמרתי לו – 'תבוא אלי שעה לפני התפילה, ונסע יחד לבני ברק. ולאחר תפילת 'ותיקין' שם, נדבר עם הרב קניבסקי'.

וכך היה. נסענו אל הרב, ולאחר התפילה ספר האברך לרב את כל העניין. אמר לו הרב: 'תביא לכאן את הילד'. ואכן, לאחר כמה שעות חזרנו אל הרב עם הילד. כשנכנס הילד אל הרב, שאל הרב קניבסקי את הילד: 'מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול?' 'ברצוני להיות כמו הרב' – ענה הילד. כאשר שמע הרב קניבסקי כך, בקש מהרבנית, שתביא לו את היין של "הסיומים" (=סיומי מסכתות), מזג ממנו לכל הנוכחים, ברכו ושתו לחיים.
לאחר מכן פנה הרב קניבסקי אל האברך, ואמר לו: 'סע בחזרה לירושלים לבית החולים, ובקש מהרופאים לעשות לבנך בדיקת סי. טי. מחדש'.

מיד נסע האברך עם בנו לבית החולים הדסה, ואמר לרופא המטפל, שהרב חיים קניבסקי הורה לו לעשות בדיקת סי. טי. נוספת. 'זה לא שיק' – אמר לו הרופא – 'הרי רק אתמול בערב עשינו לו בדיקת סי. טי. אין לכך שום הצדקה רפואית. מה עוד שהבדיקה הזאת עולה הרבה כסף'. 'אין בעיה' – אמר לו האב – 'אני מוכן להתחייב על כל סכום הבדיקה. אך יש לי תנאי: אם התוצאות תהיינה בדיוק כמו אתמול בערב – אכן לא היתה הצדקה לבדיקה, ואני אשלם עליה. אך אם יתברר שיש ממצאים אחרים, הרי, שמשתלם היה לעשות את הבדיקה, ובית החולים ישלם עליה'. הסכים הרופא, ושלח את הילד לבדיקת סי. טי. נוספת. כאשר הגיעו התוצאות, הסתכל הרופא על הצילום, ונדהם לראות שהראש נקי לגמרי!!

'כנראה שיש בעיה עם הבדיקה' – אמר הרופא לאברך, ושלח אותו שוב פעם עם הילד לעשות בדיקת סי. טי. נוספת. לתדהמתו של הרופא, שוב נמצא הראש נקי מהגידול שהיה בו. הילד שוחרר מבית החולים, ומשם נסענו כלנו ישירות לביתו של הרב קניבסקי.

כאשר נכנסנו אל הרב, ראה אותנו הרב עם פנים צוהלות משמחה, ואמר לנוכחים: 'אתם ודאי חושבים שהיה כאן מעשה מופת, אולי מהיין של ה"סיומים"... אך דעו לכם, כששמעתי מהילד שהוא רוצה להיות תלמיד חכם, אמרתי לאב לעשות בדיקה נוספת, ועמדתי והתפללתי לפני הקב"ה, שירחם על הילד הזה. שכן, כאשר ילד רוצה להיות תלמיד חכם, כדאי להתאמץ בשבילו בתפילה, וברוך ה', תפילתי נענתה...".

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!

פֶּרֶשֶׁת הַשָּׁבוּעַ: בְּהַר

כְּנִיסַת הַשָּׁבֶת: 18:57

ערש"ק ט' אייר תשע"ד (9.5.14)

צִיאַת הַשָּׁבֶת: 20:09 ר"ת 20:51

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וְכָל מַעֲשֵׂר בְּקָר וּצְאֵן, כָּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט, הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה קֹדֶשׁ לַה'" (ויקרא כו' לב)

יְדוּעַ וּמְפֹרָסִים כִּי גִזֵּרְתָּ עֲשֶׂרֶת הַרוּגֵי הַמַּלְכוּת, שְׁנֵהֲרָגוּ עַל קִדּוּשׁ ה', הִיָּתָה כְּדֵי לְכַפֵּר עַל הַשְּׁבָטִים, עַל שֶׁמְכָרוּ אֶת יוֹסֵף אַחֵיהֶם לִישְׁמַעְאֵלִים. וְאוֹמֵר הַמְדַרְשׁ, שֶׁלִּפְנֵי שְׁנֵהֲרָה אוֹתָהּ גִּזְרָה עַל עֲשֶׂרֶת הַרוּגֵי הַמַּלְכוּת, אָמַר הַס"מ (=הַשָּׁטָן) לִפְנֵי הַקֹּב"ה: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם: כָּלוּם כְּתִבְתָּ בְּכָל הַתּוֹרָה אוֹת אַחַת לְבַטְלָהּ? וְהֲלֹא כְּתִיב (יהושע כא, מג'): "לֹא נָפַל דָּבָר מִכָּל הַדְּבָר הַטוֹב אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' אֶל בֵּית יִשְׂרָאֵל, הַכֹּל בָּא". וְהִנֵּה כְּתוּב (שמות כא, טז'): "וְגִבַּי אִישׁ וּמְכָרוּ וּנְמָצָא בִידּוֹ, מוֹת יוֹמֵת". וּבְנֵי יַעֲקֹב, שֶׁמְכָרוּ אֶת יוֹסֵף, עֲדִין לֹא גִבִּיתָ מֵהֶם אֶת דִּינָם. מִיָּד גָּזַר הַקֹּב"ה עַל עֲשֶׂרֶת מַחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיהָרְגוּ.

וְעַל זֶה אוֹמֵר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ, שְׁנֵשְׁמוֹת הָאֲחִים שֶׁמְכָרוּ אֶת יוֹסֵף יָרְדוּ, וְהַתְּגַלְגְּלוּ בְעֲשֶׂרֶת הַרוּגֵי הַמַּלְכוּת, כְּדֵי לְקַבֵּל אֶת עוֹנֶשׁם עַל מְכִירַת יוֹסֵף, וְלִכְן עֲשֶׂרֶת הַרוּגֵי הַמַּלְכוּת הֵם עֲצָמָם אוֹתָם הַשְּׁבָטִים שֶׁמְכָרוּ אֶת יוֹסֵף אַחֵיהֶם. וְאִם כֵּן, נִשְׁאַלְתָּ הַשְּׁאֵלָה: הֲלֹא בְּמְכִירַת יוֹסֵף הִשְׁתַּתְּפוּ רַק תְּשַׁעַה שְּׁבָטִים – שֶׁהָרִי יוֹסֵף עֲצָמוּ הִיָּה הַנִּמְכָּר, וּבְנֵימִין לֹא הִשְׁתַּתְּפוּ כִּי נִשְׁאַר עִם יַעֲקֹב, וְלֹא יָדַע כָּלוּם מֵהַמְכִירָה, וְאִילוּ רָאוּבֵן לֹא הִיָּה בְשַׁעַת הַמְכִירָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בראשית לו', כט'): "וַיֵּשֶׁב רָאוּבֵן אֶל הַבּוֹר, וְהִנֵּה אֵין יוֹסֵף בְּבוֹר, וַיִּקְרַע אֶת בְּגָדָיו". נִמְצָא מִכָּאן, שֶׁמִּתּוֹךְ שְׁנַיִם – עֲשָׂר הַשְּׁבָטִים, שְׁלֹשָׁה לֹא הִשְׁתַּתְּפוּ, וְלִכְן רַק תְּשַׁעַה שְּׁבָטִים (תְּשַׁעַה מֵהָאֲחִים) חָטְאוּ בְּמְכִירַת יוֹסֵף אַחֵיהֶם. אִם כֵּן, מִדּוּעַ נִגְזְרָה הַגִּזְרָה עַל עֲשֶׂרֶת מַחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עַל תְּשַׁעַה, כְּדֵי לְכַפֵּר עַל חָטְאֵי הַשְּׁבָטִים? אוֹמְרִים עַל כֵּן חֲזו"ל (פרקי דרבי אליעזר לח'): בְּשַׁעַת מְכִירַת יוֹסֵף הִטִּילוּ הַשְּׁבָטִים חֶרֶם שְׁלֹא לְגַלוֹת לְיַעֲקֹב עַל הַמְכִירָה. וְהִיָּוֵת וְהֵם הָיוּ רַק תְּשַׁעַה (וְלֹהֲטֵלַת חֶרֶם זְקוּקִים לְמַגֵּן – לְעֲשֶׂרֶת) צָרְפוּ עִמָּהֶם אֶת הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה (לִכְן נִסְתַּלְּקָה הַשְּׁכִינָה מֵיַעֲקֹב, עַד שֶׁחָזַר אֵלָיו יוֹסֵף). וְעַל כֵּן הָיוּ צְרִיכִים דּוֹקָא עֲשֶׂרֶת מְגִדּוּלֵי יִשְׂרָאֵל כְּדֵי לְכַפֵּר עַל עוֹן הַשְּׁבָטִים (תְּשַׁעַה כְּנֶגֶד הָאֲחִים, שֶׁמְכָרוּ אֶת אַחֵיהֶם – וְאַחַד כְּנֶגֶד הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה).

וְהִנֵּה אוֹמֵר הַמְּקוּבָּל הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמִשׁוֹן מְאוֹסְטְרוֹפֹלִי זי"ע, שְׂרַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁהִיָּה כִּידוּעַ מֵעֲשֶׂרֶת הַרוּגֵי הַמַּלְכוּת, זָכָה לְהִיָּוֵת הָעֲשִׂירִי בְּהַרוּגִים – כְּנֶגֶד הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְהַדְּבָר רְמוּז בְּגִמְרָא, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ברכות סא'): "בְּשַׁעַת שְׁהוּצִיאוּ אֶת רַבִּי עֲקִיבָא לְהַרְיָגָה, הִיָּה קוֹרָא קְרִיאַת שְׁמַע, וְהָיוּ (=הַמוֹצִיאִים לְהוֹרָג) סוֹרְקִים אֶת בְּשָׂרוֹ בְּמִסְרָגוֹת שֶׁל בְּרוֹזל... אָמְרוּ לוֹ תְּלַמִּידָיו: רְבוּנוּ, עַד כָּאן? – אָמַר לָהֶם: כָּל יְמֵי הַיִּתִּי מִצְטָעֵר עַל הַפְּסוּק 'וְאַהֲבַת אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ... וְכָכָל נִפְשֶׁךְ', שֶׁאֲפִילוֹ נוֹטֵל אֶת נִשְׁמַתְךָ (- עֲלֶיךָ לְאַהֲבֵה אוֹתוֹ), וְאָמַרְתִּי, מִתִּי יָבוֹא לְיָדִי (דְּבָר זֶה) וְאֶקְיָמְנֶנּוּ? וְעַכְשָׁיו (שְׁבָא הַדְּבָר לְיָדִי) – לֹא אֶקְיָמְנֶנּוּ? וְהִיָּה מְאָרִיךְ בְּאַחַד' (שֶׁל "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל") עַד שִׁיצִתָּה נִשְׁמַתוֹ. יִצְאָה בֵּת קוֹל, וְאָמְרָה: אֲשַׁרְיָךְ רַבִּי עֲקִיבָא, שִׁיצְאָה נִשְׁמַתְךָ בְּאַחַד".

אוֹמֵר הַמְּקוּבָּל הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמִשׁוֹן מְאוֹסְטְרוֹפֹלִי, אוֹתָהּ בֵּת קוֹל שֶׁהוֹדִיעָה לָנוּ – אֲשַׁרְיָךְ רַבִּי עֲקִיבָא, שִׁיצְאָה נִשְׁמַתְךָ בְּאַחַד" – רְמוּזָה כָּאן, שִׁיצְאָה נִשְׁמַתוֹ (שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא) בְּאַחַד", כְּנֶגֶד אַחַד, שֶׁהוּא יְחוּדוֹ שֶׁל עוֹלָם – הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה.

עֲנִין זֶה מוּבָא גַם בְּ"סֵפֶר הַגְּלִגּוּלִים (פֶּרֶק ז), כְּפִי שְׁמִבִּיא רַבִּי חַיִּים וַיְטַל זַ"ל, בְּשֵׁם רַבּוֹ הַקְּדוּשׁ הָאֲרִיזוֹל: "וְשִׁמְעֵתִי מִמּוֹרֵי, כִּי עֲשֶׂרֶת הַרוּגֵי מַלְכוּת הָיוּ כְּפָרָה בְּשִׁבִיל עֲשֶׂרֶת הַשְּׁבָטִים, וְרַבִּי עֲקִיבָא בֵּן יוֹסֵף בָּא לְכַפֵּר עַל הַשְּׁכִינָה... וְזֶהוּ שְׁאֵמַר (הַמְדַרְשׁ): אֲשַׁרְיָךְ רַבִּי עֲקִיבָא, שִׁיצְאָה נִשְׁמַתְךָ בְּאַחַד"... בְּשִׁבִיל אַחַד – הַשְּׁכִינָה, יְחִידוֹ שֶׁל עוֹלָם".

וּמִמְשִׁיךְ הַמְּקוּבָּל הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמִשׁוֹן מְאוֹסְטְרוֹפֹלִי וְאוֹמֵר, שְׁזֵהוּ מָה שְׂרוּמוֹ הַפְּסוּק בְּפֶרֶשְׁתָּנוּ: "וְכָל מַעֲשֵׂר בְּקָר וּצְאֵן, כָּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט, הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה קֹדֶשׁ לַה'" – שֶׁהָרִי יְדוּעַ שְׂרַבִּי עֲקִיבָא הִיָּה רְעָה בְּקָר וּצְאֵן שֶׁל כְּלָבָא שְׁבוּעַ, וְזֵהוּ הַרְמוּז: "וְכָל מַעֲשֵׂר" הוּא רָאשֵׁי תִיבוֹת שֶׁל: "וַיְדַעוּ כָּלֵם לָמָּה מֵת עֲקִיבָא שֶׁהִיָּה רְעָה" בְּקָר וּצְאֵן". וּמִמְשִׁיךְ וּמְפָרֵשׁ "כָּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט" – כָּל אַחַד מֵהַרוּגֵי הַמַּלְכוּת הוּא "תַּחַת הַשֶּׁבֶט", בָּא

תחת/במקום השבת, כדי לתקן את פגם השבטים שהשתתפו במכירת יוסף, אבל "העשירי", שהוא רבי עקיבא – "יהיה קדש לה" – הוא זכה להיות **קדש לה'**, ולבוא במקום **השכינה הקדושה**. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן) "רבי נהוראי אומר: הוי גולה למקום תורה" (אבות ד', יד)

על הכתוב במסכת אבות (ד', יד), "הוי גולה למקום תורה", מפרש הרה"ק מהרי"א מקמארנא זיע"א, בספרו "נוצר חסד": "הוי גולה למקום תורה – שתקבל עליך גלות, כמו שעשו בעלי הוהר, שכל ימיהם נשתתפו עם **השכינה**, והיו גולין ממקום למקום (תיקוני הוהר, הקדמה א)... ואשרי לצדיק פשיכול לקבל גלות, כי הרבה רזי תורה נתגלין (לו) בזכות (ה)גלות... וזהו 'הוי גולה למקום תורה' – למקום שיש (שם) חלקי תורה. ולפעמים צריך להרחיק נדוד להעלות חידושי התורה שנפלו למקום **הקליפות**, כמו שעשה יעקב אבינו אצל לבן... ולפעמים נמצא חידוש התורה כשעובר הצדיק באיזה מקום, מה שלא ימצאו... בביתו. וגדל (=והשיבות) הגלות, שמכפרת (היא) על **פרישות ומיתות בית דין וחילול השם**, כי הוא (=הגלות) קשה (היא) **ממות**. ואשריהם לצדיקים, שגולין ממקום למקום... כמו שראיתי (את) הגאון מוהר"ר אברהם יהושע השל (מאפטא, בעל ה"אובה ישראל"), ולמורי דודי הקדוש רבי צבי (הירש מזידיטשוב), שכמעט אם היה אפשרות, היו כל ימיהם בגולה ובגלות. וכן אמר לי מורי דודי, פה אל פה: ויעשה (האדם) לעצמו גירושין, ויתגרש מבית מנוחתו תמיד, כדרך שהיו מתגרש רבי שמעון בן יוחאי וחבריו, ומנהגם (היה) שיכתת איש איש (רגליו) ממקום למקום".

אם כך, צריכים אנו להתבונן כאן. הרי יש בישראל יהודים פשרים סוחרים או פועלים, שלא זכו לשבת באוהלה של תורה ולעסוק בה כל היום. (שהרי, הם טרודים כל היום על פרנסתם, על המחיה ועל הפלכלה להכין מזון לביתם). אם כך, איך יכולים הם לקיים בשלימות את דברי חז"ל "הוי גולה למקום תורה", שהוא יסוד כל התורה כלה – הן להשגות התורה והן **לכפרת עונות**?

ונראה לומר בזה, על-פי מה שאנו נוהגים להתפלל תפילת "יהי רצון", לפני שאנו יוצאים מהבית, כדי לשבת בסכה (לפי מנהג אשכנז): "יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי... (ש)בזכות צאתי מביתי החוצה, ודרך מצותיך ארוצה, יחשב לי זאת כאלו הרחקתי נדוד, והרב כפסני **מעוני ומחטאתי** טהרני".

ומקור הדבר בפסיקתא דרב כהנא (פרק כח): "עושים סכה אחר יום הכיפורים, כי בראש השנה יושב הקב"ה **בדין** על באי העולם. וביום הכיפורים הוא חותם את הדין. שמא יצא דינם לגלות, ועל-ידי כן עושים סכה וגולין מבתיהם לסכה, והקב"ה מעלה עליהם כאלו גלו לבבל".

הנה, פי כן, סוחרים ופועלים יקרים! עלינו להאמין באמונה שלימה, שכאשר אדם חוזר לביתו לאחר יום של עבודה קשה, ובמקום לבלות כל הערב בביתו בשלוה ובמנוחה, הוא הולך לבית המדרש כדי להתפלל ולעסוק בתורה. או כאשר הוא קם לתפילה בבקר ומתגבר להשכים מוקדם ללכת לבית המדרש במקום לישון במנוחה עד שעה מאוחרת, הנה הוא מקים בכך את מאמר חז"ל "הוי גולה למקום תורה". ועל-כן הוא רשאי להרים את עיניו השמימה בתפילה לבורא עולם, לומר: "יהי רצון מלפניך... (ש)בזכות צאתי מביתי החוצה, ודרך מצותיך ארוצה, יחשב לי זאת כאלו הרחקתי נדוד, והרב כפסני **מעוני ומחטאתי** טהרני". (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

"אל תקח מאתו נשך ותרבית ויראת מאלהיך" (כה' לו)

מסופר על אחד מבעלי הבתים בבריסק שבליטא, ששמו יצא לשמחה כמלוה בריבית קצוצה, שהאריך בתפילת "שמונה עשרה" של מנחה בערב יום הכיפורים. כשהגיע אותו יהודי לאמירת "על חטא", בתום ברכות תפילת העמידה, הפה בכוח רב על תוהו, וכל חבטה שלו הדהדה ברחבי בית הכנסת, שהיה מלא מתפללים מפה לפה. לאחר התפילה אמר לו הגאון רבי יוסף דב סולובוביץ'ק, רבה הגדול של קהילת בריסק: שמעתי את החבטות שלך בתפילת "על חטא", ונזכרתי בדברי הועם של ישעיהו הנביא (א', ה'): "על מה תפו, עוד תוסיפו סרה?", וככל הנראה הנביא התכוון כאן למלוים בריבית, המוסיפים לחטוא אפילו בשעה שהם מכים על לבם, משום שבין מכה למכה, גדלה והולכת הריבית שהם נוטלים מן הבריות...

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!

פֶּרֶשֶׁת הַשָּׁבוּעַ: בְּהַר

פְּנִיטָת הַשָּׁבֹת: 18:57

צִיָּאת הַשָּׁבֹת: 20:09 ר"ת 20:51

עֲרֵשׁ"ק ט' אייר תשע"ד (9.5.14)

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"דַּע מָה לְמַעַלָּה מִמֶּךָ"

יְדוּעַ מָה שְׂאֵמְרוּ חוֹזְ"ל, שְׂצָרִיךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְעִבּוֹד אֶת ה' בְּשָׁבַע הַמִּידוֹת: **חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֶרֶת, נְצַח, הוֹד**, יְסוּד, מְלָכוּת. וְצָרִיךְ כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל לְתַקֵּן וּלְקַדֵּשׁ מִידוֹת אֵלּוּ.

וְלָכֵן, יָמֵי סְפִירַת הָעֵמֶר, שְׁבָהֵם אָנוּ סוֹפְרִים שְׁבַעֵה שְׁבֻעוֹת, הֵם כְּנֶגֶד שְׁבַע הַמִּידוֹת שֶׁהֵבֵאנוּ, כְּדִי לְהַגִּיעַ לְחַג הַשְּׁבֻעוֹת (זְמַן מִתְּנַן תּוֹרַתְנוּ) וּלְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, כְּשֶׁאָנוּ מְתוֹקְנִים וּמְזוֹכְכִים בְּשָׁבַע הַמִּידוֹת הַנ"ל. עַל כֵּן בְּכָל שָׁבוּעַ יֵשׁ לְתַקֵּן מִידָה אַחַת – בְּשָׁבוּעַ הָרֵאשׁוֹן שֶׁל יָמֵי סְפִירַת הָעֵמֶר יֵשׁ לְתַקֵּן אֶת מִידַת הַחֶסֶד, בְּשָׁבוּעַ הַשֵּׁנִי אֶת מִידַת הַגְּבוּרָה, וְכֵן הַלְּאָה.

כְּדִי לְהִבִּין עִמָּךְ עֲנִינְךָ זֶה, נִקְדִּים לְהִבִּיא אֶת הַמְּבוֹאֵר בְּתִיקוּנֵי הַזֹּהַר, מֵאֲמֵר פְּתִיחַת אֱלֹהֵינוּ (הַקְדָּמָה יז'), כִּי שְׁבַע הַמִּידוֹת (=חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֶרֶת, נְצַח, הוֹד, יְסוּד, מְלָכוּת) הֵן כְּדַמְיוֹן צוּרַת הָאָדָם: מִידַת הַחֶסֶד זְרוּעַ יָמִין. מִידַת הַגְּבוּרָה זְרוּעַ שְׂמָאל. מִידַת הַתְּפָאֶרֶת הִיא הַגּוֹף. מִידוֹת נְצַח וְהוֹד הֵן שְׁתֵּי הַרְגָּלִים. יְסוּד הִיא אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ, וּמְלָכוּת הִיא בְּבַחֲנֵת פֶּה. וְכַפִּי לְשׁוֹן הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ: "חֶסֶד דְּרוּעָא יְמִינָא. גְּבוּרָה דְּרוּעָא שְׂמָאלָא. תְּפָאֶרֶת גּוּפָא. נְצַח וְהוֹד תְּרִין שׁוּקִין. יְסוּד סִימָא דְּגּוּפָא אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ. מְלָכוּת פֶּה תּוֹרָה שְׂבַעֵל פֶּה קָרִינָן לָהּ".

לְפִי זֶה יִתְבָּאֵר לָנוּ לְהִבִּין, מָה שְׂרָאָה יְחֻזְקָאֵל הַנְּבִיא בְּמַעֲשֵׂה הַמְּרַכְבָּה (יְחֻזְקָאֵל א', כו'): "וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמֵרָאָה אָדָם עָלָיו מְלַמְעָלָה". שְׂכָן, יֵשׁ לָנוּ לְשִׂאוּל: הֲרֵי לֹא שִׁיךְ אֶצְל הַקַּב"ה תּוֹאֵר "אָדָם", שְׂהַרִי הוּא יִתְבָּרַךְ נִשְׁגָּב מִכָּל הַמִּידוֹת, וְאִין לוֹ גּוּף וְלֹא דְמוֹת הַגּוֹף.

אֵלָּא, צָרִיךְ לְדַעַת, שֶׁהַקַּב"ה צִמְצַם אֶת עֲצָמוֹ, כְּבִיכּוֹל, לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּתוֹךְ שְׁבַע הַמִּידוֹת, שֶׁהֵן בְּצוּרַת אָדָם, כְּדִי לְהַנְהִיג בְּהֵן אֶת הָעוֹלָם. וּמִצָּד זֶה רָאָה יְחֻזְקָאֵל "וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמֵרָאָה אָדָם".

וְצָרִיךְ לְדַעַת שֶׁהַקַּב"ה בְּרָא אֶת הָעוֹלָם כֶּךָ, שְׂרַק בְּ"אֲתַעְרוּתָא דְּלִתְתָּא" יֵשׁ "אֲתַעְרוּתָא דְּלַעֲיָלָא" (=רַק לְאַחַר הַתְּעוֹרְרוֹת מִלְּמָטָה יֵשׁ הַתְּעוֹרְרוֹת מִלְּמַעַלָּה). דְּהֵינּוּ, רַק עַל-יְדֵי שֶׁהָאָדָם לְמָטָה מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמִידָה מְסוּיָמַת לְעִבּוֹד בַּהּ אֶת ה', הִנֵּה עַל-יְדֵי כֶּךָ הוּא גּוֹרֵם כְּבִיכּוֹל שֶׁהַקַּב"ה יִתְלַבֵּשׁ בְּמִידָה זוֹ לְמַעַלָּה, כְּדִי לְהַשְׁפִּיעַ לְנִבְרָאִים.

וְלָכֵן, כְּאֲשֶׁר אִישׁ יִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה חֶסֶד בְּעוֹלָם הַזֶּה, הוּא גּוֹרֵם, כְּבִיכּוֹל, שֶׁהַקַּב"ה יִתְלַבֵּשׁ בְּמִידַת הַחֶסֶד יָד יָמִין, לְהַשְׁפִּיעַ מִיָּדוֹ/מִחֶסְדוֹ לְבְרִיּוֹתָיו. וְיֵשׁ לוֹמֵר, שְׂעַל-יְדֵי כֶּךָ, עַל-יְדֵי מַעֲשֵׂה הַחֶסֶד שֶׁעוֹשֶׂה אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה, הוּא גּוֹרֵם כְּבִיכּוֹל לְעִשׂוֹת יָד יָמִין לְהַקַּב"ה. וְכֶךָ, אִם יִשְׁתַּמֵּשׁ הָאָדָם בְּמִידַת הַגְּבוּרָה, שֶׁהִיא כְּאֲמוֹר יָד שְׂמָאל, כְּדִי לְהַתְּגַבֵּר עַל יְצֵרוֹ, הוּא גּוֹרֵם עַל-יְדֵי כֶּךָ לְמַעַלָּה בְּשָׁמַיִם, שִׁיתְלַבֵּשׁ הַקַּב"ה בְּמִידַת הַגְּבוּרָה, שֶׁהִיא יָד שְׂמָאל, לְהַכְנִיעַ אֶת הָאוֹיְבִים. וְכֶךָ בְּכָל מִידָה וּמִידָה מִשְׁבַּע הַמִּידוֹת. עַל-כֵּן נִמְצָא, שְׂעַל-יְדֵי שֶׁהָאָדָם מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּשָׁבַע הַמִּידוֹת (שֶׁהֵן כְּדַמְיוֹן אָדָם) הוּא גּוֹרֵם לְכָךְ שֶׁהַקַּב"ה יִתְלַבֵּשׁ בְּשָׁבַע הַמִּידוֹת שֶׁל מַעַלָּה, וְאֵז נִקְרָא הַקַּב"ה בְּתוֹאֵר "אָדָם", בְּבַחֲנֵת "וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמֵרָאָה אָדָם".

וְזֶהוּ שֶׁפֶרֶשׁ הַרְה"ק מֵאֲפֶסְטָא זִיע"א אֶת הַמְּשָׁנָה, "דַּע מָה לְמַעַלָּה מִמֶּךָ" ("מָה" בְּגַמְטְרִיָּה "אָדָם"). כְּלוֹמֵר, "דַּע מָה (=אָדָם) לְמַעַלָּה" – זֶה שִׂישׁ תּוֹאֵר "אָדָם" לְמַעַלָּה (שֶׁהַקַּב"ה הוּא "דְּמוֹת כְּמֵרָאָה אָדָם") – זֶה מִמֶּךָ, כְּפִי הַמַּעֲשִׂים שֶׁלָּךְ לְמָטָה. שְׂכָן, כְּאֲשֶׁר אֲתָה מִשְׁתַּמֵּשׁ עִם שְׁבַע הַמִּידוֹת לְשֵׁם שָׁמַיִם, הִנֵּה, עַל-יְדֵי כֶּךָ הַקַּב"ה מִתְּלַבֵּשׁ בְּמִידוֹת אֵלּוּ בְּשָׁמַיִם. (עַל פִּי "אוֹרָה שֶׁל תּוֹרָה" לְהַרְה"ק פִּינְחָס פְּרִידְמָן)

"שְׂמַעוֹן בֶּן שִׁטָּח אוֹמֵר: הוּי מְרַבָּה לְחַקוֹר אֶת הָעֵדִים"

בְּסִפֵּר "עֲרוּגוֹת הַבַּשֵּׁם" (פֶּרֶשֶׁת שׁוֹפְטִים), מְבוֹאֶרֶת מְשָׁנָה זוֹ ("שְׂמַעוֹן בֶּן שִׁטָּח אוֹמֵר: הוּי מְרַבָּה לְחַקוֹר אֶת הָעֵדִים") עַל-פִּי הַכֶּתוּב בַּתּוֹרָה (דְּבָרִים ד', כו'): "הָעֵידוֹתֵי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ", וּפֶרֶשׁ רַש"י שֵׁם: ("הַקַּב"ה אוֹמֵר לְיִשְׂרָאֵל): הַנְּגִי מְזַמְּנִים (=אֶת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ) לְהִיּוֹת עֵדִים שֶׁהַתְּרִיתִי בְּכֶם". וּמוֹבָא בְּגַמְטָא (עג, ג), שֶׁלְעֵתִיד

לְבוֹא יִשְׁאָלוּ הַגּוֹיִים אֶת הַקַּב"ה, מִי מַעֲיֵד עַל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם קִיְּמוּ אֶת הַתּוֹרָה? וְעוֹנֶה לָהֶם הַקַּב"ה: "...שָׁמַיִם וָאָרֶץ יַעֲיִדוּ בָּהֶם, שֶׁקִּיְּמוּ אֶת הַתּוֹרָה כְּלָה".

וְהִנֵּה, אוֹמְרִים חו"ל, לֹא רַק לְעֵתִיד לְבוֹא, אֲלָא גַם בְּעוֹלָם הַזֶּה הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ מַעֲיִדִים עַל מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּפְּרָשָׁה הַשְּׁנִיָּה שֶׁל "קְרִיאַת שְׁמַע": "וְהָיָה אִם שָׁמַעַתְּ תִשְׁמָעוּ אֶל מְצוֹתַי... וְנָתַתִּי מִטֶּר אֲרֻצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ וְאֶסְפַּתְּ דָּגְנְךָ וְתִירְשֶׁךָ וְיִצְהַרְךָ... וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ". וְלִכֵּן, נִמְצָא אִפּוּא, שָׁאֵם הָאָדָם מִצְּלִיחַ בְּעַסְקָיו, וַיֵּשׁ לוֹ פְּרִנְסָה בְרוּחַ, הִנֵּה לְכֹאֲרֵה יֵשׁ לוֹ הוֹכְחָה בְרוּרָה שֶׁהוּא עוֹבֵד אֶת ה' כְּרֵאוּי, שֶׁהָרִי מִתְקִים בּוֹ: "וְנָתַתִּי מִטֶּר אֲרֻצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ וְאֶסְפַּתְּ דָּגְנְךָ וְתִירְשֶׁךָ וְיִצְהַרְךָ".

אֵף לְמַעֲשֵׂה אִפְשָׁר לְטַעוֹת בְּכֶךָ טַעוֹת גְּדוֹלָה, שֶׁהָרִי כְּבֵר אָמַר הַחֶכֶם מִכָּל אָדָם (קֹהֶלֶת ה', יב'): "יֵשׁ... עֲשֵׂר (ה) שְׁמוֹר לְבַעְלֵיו לְרַעְתּוֹ".

אִם כֵּן, יִתְכַן מְאֹד שֶׁכָּל הַשְּׁפַע הַזֶּה שֵׁיֵשׁ לְאָדָם הוּא בְּבַחֲנֵינָת "עֲשֵׂר שְׁמוֹר לְבַעְלֵיו לְרַעְתּוֹ!" וְלִכֵּן אָמַר הַתְּנַא שְׁמַעוֹן בֶּן שִׁטַּח בְּמַתְק לְשׁוֹנוֹ: "הָיָה מְרַבֵּה לְחַקוֹר אֶת הָעֵדִים" – תְּרַבֵּה לְחַקוֹר אֶת הָעֵדִים – אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, לְבַל תִּבְטַח בָּהֶם. שְׁכֵן, מִכִּיּוֹן שֶׁהֵם מְשַׁפִּיעִים לָךְ כָּל טוֹב, אַתָּה מְסִיק מִכֶּךָ שְׂאֵתָה עוֹבֵד אֶת ה' כְּרֵאוּי. אֲלָא – תְּרַבֵּה לְחַקוֹר אֶת הָעֵדִים – כִּי אוֹלֵי הַשְּׁפַע הַזֶּה שֶׁהֵם מְשַׁפִּיעִים עֲלֶיךָ הוּא רַק כְּדֵי לְהַעֲנִישׁ אוֹתְךָ בְּסוּפוֹ שֶׁל דְּבַר, חֲלִילָה, כְּפִי שְׂאוּמֵר שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ: "עֲשֵׂר שְׁמוֹר לְבַעְלֵיו לְרַעְתּוֹ"... (עַל פִּי "אוֹרֵה שֶׁל תּוֹרָה" לְהַרְהַר"ק פִּינְחָס פְּרִידְמָן)

"אֲזוּ תְרַצָּה הָאָרֶץ אֶת שְׁבַתְתֶּיהָ..." (כו' לד')

שְׁנִינּוּ בְּמִסְכַּת שְׁבַת (לג', עא): "בְּעֵזוֹן הַשְּׁמִיטָה (כְּאֲשֶׁר אֵינָה נִשְׁמֶרֶת כְּרֵאוּי) בָּאָה גְלוּת לְעוֹלָם, וּמַגְלִים אוֹתָם, אֶת יִשְׂרָאֵל (מֵאֲרָצָם), וּבָאִים אַחֲרֵיהֶם וְיוֹשְׁבִים בְּמִקְוָמָם (בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל)".

נִשְׂאֵלֶת הַשְּׂאֵלָה, מִדּוּעַ נִעְנָשִׁים יִשְׂרָאֵל עַל אֵי-קִיּוּם מְצוֹת שְׁמִיטָה דוֹקָא בְּעַנְשׁ שֶׁל גְלוּת מֵהָאָרֶץ? מִסְבִּירִים זֹאת חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁבְּקִיּוּם מְצוֹת שְׁמִיטָה מַעֲיִדִים אָנוּ, קִבֵּל עוֹלָם, שְׂאִינְנוּ בְּעַלֵּי הָאָרֶץ, אֲלָא אָנוּ יוֹשְׁבִים עֲלֶיהָ בְּחֶסֶדִי שְׁמַיִם, וְנִתְנָה לָנוּ הַרְשׁוֹת מֵאֵת ה' יִתְבַּרְךָ לְעַבְדָּה וּלְשִׁמְרָה. וְעוֹד מְרֵאִים אָנוּ בְּכֶךָ, שֶׁהָאָרֶץ נִתְנָה כְּפִיקְדוֹן לְשֵׁשׁ שָׁנִים נוֹסְפוֹת, וְכֵן הַדְּבַר מִיַּדֵּי שְׁמִיטָה (=כָּל שְׁבַע שָׁנִים).

אָבֵל, בְּשַׁעָה שִׁישְׂרָאֵל מְבַטְלִים, חֲלִילָה, אֶת מְצוֹת הַשְּׁמִיטָה, בְּנִיגוּד לְדְבַר ה' – כְּאִילוּ מְפַגְּנִים הֵם קִבֵּל עוֹלָם, שֶׁהֵם בְּעַלֵּי הָאָרֶץ, וְאֵין מְרוֹת-שְׁמַיִם עֲלֵיהֶם. מִשׁוּם כֶּךָ נִעְנָשִׁים הֵם בְּגְלוּת מִן הָאָרֶץ – מִידָה כְּנִגְדֵי מִידָה...

"אֵל תִּקַּח מֵאֵתוֹ נֶשֶׁךְ וְתִרְבִּית..."

שְׁנִינּוּ בְּמִדְרַשׁ רַבֵּה: "אָמַר הַקַּב"ה: מִי שְׁחִי(=שֶׁהַתְּפָרִינִס) בְּרִיבִית בְּעוֹלָם הַזֶּה – לֹא יִחְיֶה בְּעוֹלָם הַבָּא". בְּעֵינֵינָה זֶה מְסַפְּרִים חֲסִידִים: פְּעַם אַחַת, בְּפוֹזְנָה שְׁבַמְעָרֵב פּוֹלִין, הִלְךְ לְעוֹלְמוֹ אַחַד מֵעֲשִׂירֵי הָעִיר, שֶׁהַתְּפָרִינִס כָּל יָמָיו מֵהִלּוֹאוֹת בְּרִיבִית קְצוּצָה. תְּבַעוּ אֲנִשֵׁי חֲבֵרַת קְדִישָׁא סְכוּם כֶּסֶף גְּדוֹל מְאֹד תְּמוֹרַת הַקְּרָקַע, שֶׁהוֹעִידוּ לְאוֹתוֹ נִפְטָר בְּבֵית הַקְּבָרוֹת. חָרָה הַדְּבַר לְיוֹרְשֵׁי הַנִּפְטָר, וּבְרוּב זַעֲמָם פָּנוּ בְּתִלּוּנָה חֲרִיפָה אֶל רֹאשׁ הַמְּשֻׁטָּרָה הַנְּכָרִית שְׁבָעִיר. הִלָּה לֹא הִשְׁתַּהֲהָה הַרְבֵּה, וְצוּה לְהוֹמִין לְלִשְׁכַּתוֹ אֶת רַבִּי עֲקִיבָא אֵיגֵר, רַבֵּה הַמְּהוּלָּל שֶׁל פּוֹזְנָה בְּיָמֵים הָהֵם, כְּדֵי שִׁיִּסְבִּיר לוֹ אֶת פֶּשֶׁר הַדְּרִישָׁה הַכֹּסְפִית הַגְּבוּהָה שֶׁל חֲבֵרַת קְדִישָׁא מִמְּשַׁפַּחַת הַמְּלוּוָה בְּרִיבִית.

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא אֵיגֵר לְרֹאשׁ הַמְּשֻׁטָּרָה: אָנוּ, הַיְּהוּדִים, מְאֲמִינִים בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּתַחֲתֵי-הַמַּתִּים, וּמִמִּילָא עֵתִידִים כָּל הַנִּפְטָרִים לְהַחְזִיר אֶת חֲלָקוֹת קְבָרֵיהֶם, לְאַחַר שִׁיקוּמוֹ לְתַחֲיָה. אוֹלָם, חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּמוֹנִים קָבְעוּ, שֶׁהַמְּלוּוִים בְּרִיבִית לֹא יִקוּמוּ בְּתַחֲתֵי הַמַּתִּים יַחַד עִם מַתֵּי יִשְׂרָאֵל. יוֹצֵא אִפּוּא, שֶׁהַנִּפְטָר שְׁלִפְנֵינוּ – שֶׁהִיָּה מְלוּוָה בְּרִיבִית שְׁנַיִם רַבּוֹת – נוֹטֵל אֶת קְרָקַע קְבָרוֹ לְצִמִּיתוֹת. כִּיּוֹן שְׁכֶךָ, מִן הַדִּין הוּא שֶׁהַמְּמוֹנִים עַל בֵּית הַקְּבָרוֹת יִטְלוּ מִיּוֹרְשֵׁי סְכוּם כֶּסֶף גְּדוֹל בְּמִיּוֹחַד תְּמוֹרַת קְבָרוֹ. הַסִּבֵּר זֶה שֶׁל הַגְּאוֹן הַיְּשִׁישׁ נִרְאָה בְּעֵינֵי רֹאשׁ הַמְּשֻׁטָּרָה הַנְּכָרִי, וְהִלָּה גָּמַר בְּדַעְתּוֹ שֶׁלֹּא לְהַתְעַרֵב עוֹד בְּאוֹתוֹ סְכוּךְ שְׁבַקְהִילָה...

שְׁבַת שְׁלוֹם לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל! נָא לְשְׁמוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגִּילְיוֹן!